

PERRY RHODAN

189

Clark Darlton

EXPEDICE MYŠOBŮ

Přeložil Jaroslav Kut'ák

Celý příběh začal vlastně už dávno, totiž jednoho krásného lednového dne roku 2329, na planetě Mars. Hlavně proto, že tam nebyl zvířený písek, který by bránil výhledu do kraje. Uměle zhuštěná a kyslíkem nasycená atmosféra se sice snažila co mohla, aby tam vládly příjemné teploty, ale slunce nahradit nedokázala. Ale aspoň člověk nemusel na sebe navlékat skafandr, když se chtěl projít po Marsu. Teplé oblečení se však vyžadovalo.

Na první pohled to vypadalo, že si na jednom z travnatých kopečků hrají malé děti v kožíškách. Teprve při bližším ohledání mohl pozorovatel konstatovat, že se vůbec nejedná o děti, natož pak o lidi. „Požaduji disciplinovanost!“ Hlas byl ostrý a zlostný, prozrazoval podráždění a netrpělivost. Zněl sice lidsky, ale budil dojem, jako by volalo dítě. V ostrém rozporu s tím zazněla ona výzva po pořádku.

„Tlust'ochu!“ posmíval se jeden z chlupáčů a o vteřinu později už se na neviditelných rukou vznášel ve výšce. Malá postavička kolem sebe bezmocně kopala a mávala a vydávala vyděšené, pisklavé zvuky. Pak zvolna klesala dolů a přistála v červeném písku.

„Já tě naučím říkat mi tlust'ochu, Wullewulle! Příště tě pošlu rovnou na Phobos!“

Jedna T. postaviček stála kousek stranou. Bylo zřejmé, že zaujímá zvláštní pozici a že je tam jenom jako divák. Byl to Gucky, veterán mezi myšoby. Pozoroval mladé krajany na Marsu.

„Támhle ten kopec, vidíte ho, líná bando?“ zajechel hlas, který ječel už před chvílí. „Ještě jednou se pokusíme na něj teleportovat. Co umím já, musíte umět i vy. Nerad bych tvrdil, že tyhle schopnosti

mám jenom já. Takže do toho - soustředit se... skočit... !"

Z dvaceti myšobů dematerializoval jenom jeden, a sice křikloun, kterého nazvali tlust'ochem. Zmizel, ale zároveň se o sto metrů dál a deset metrů nad křoviskem pichlavých růží ozvalo zlostné zahvízdnutí.

„Použij telekinezi!“ varovně křičel Gucky. „Musíš se držet anebo znova teleportovat!“

Ale tlustý myšob nechápal dostatečně rychle. Padl do trnitého křoví jako dělová koule. Trny zdejších růží ho mohly nepříjemně popíchat.

Gucky znovu zakročil a telekineticky nešťastníka zbrzdil. Nemohl však zabránit, aby spadl do trní.

„Pomoc! Tak mi přece pomozte, zbabělci!“

Myšobové se dívali jeden na druhého a šklebili se. Wullewull zvesela poskakoval. Byla to dokonalá přehlídka radostně vyceněných hlodáků. Vedle Wullewulla řekl někdo hlubokým hlasem:

„Óóó... to byla ale krása! Óóó... óóó... ”

„Zmlkni, Oochu, nebo to odskáčeš, ” tiše ho varoval Wullewull, ale sám se nehnul z místa, aby tlust'ochovi pomohl.

Gucky trpělivě čekal.

Byl jediným z myšobů, kromě jeho ženy Iltu, kdo kromě vrozené telekineze mistrovsky ovládal i telepatii a teleportaci. Ooch byl dobrý telepat, zatímco Gecko se mohl při dostatečném výcviku stát dobrým teleporterem.

Gecko byl ten myšob v křoví.

S námahou se vyhrabal ven a vracel se k čekající skupince. Byl tlustší než Gucky a cupital tak potácivě, že budil obavy, že každou chvíli upadne.

Ale Gecko neupadl. Napřímil se před svými druhy a vrazil krátké packy v bok.

„Vy bando mizerů, vy budižkničemové! Nikdo z vás se nepohnul ani o milimetr! Z vás nikdy nebudou teleporteři!“

„Z tebe taky ne, ” drze poznamenal Ooch. Ooch byl pořád drzý, už jenom proto, aby imponoval malé Biggy, která po něm vrhala obdivné pohledy, což se zase nelíbilo Wullewullovi, který také bojoval o

přízeň myšobí slečny.

„Aspoň se snažím, " zlostně odsekl Gecko. „Nedostaneme loď, když nebudeme mít vycvičené mužstvo. Telekineze není všechno. Kosmonauti musejí vědět, co je disciplína. A hlavně musejí mít respekt z velitele!"

„To jako z tebe?" zachichotal se Ooch a hledal po kapsách mrkev. „Dobrovolně jsme z tebe udělali našeho velitele, ale jenom naoko... "

„Já jsem váš velitel!" ostře ho přerušil Gecko a přihlížel jak jeho věčný rival konečně našel mrkev, vytáhl ji a začal ji hryzat. Okamžitě telekineticky zakročil. Mrkev se osamostatnila a vystoupala do výšky deseti metrů. Všechny Oochovy snahy dostat ji zpátky ztroskotaly. Gecko byl skutečně silnější telekinet.

„Ve službě se nejí!" káravě dodal Gecko, vyhnal mrkev vysoko do nebe, až malým myšobům zmizela z dohledu. Ooch zasténal a přiznal porážku.

Gucky o pár kroků předstoupil a řekl: „Když budete takhle pokračovat, nikdo vám žádnou loď nesvěří. Gecko má pravdu, když po vás chce disciplínu. Na žádné válečné lodi to bez poslušnosti a pořádku nejde. Jestli chcete odletět na pátrací expedici, musíte se podle toho chovat. Tak, Gecko, pokračuj. "

Gecko kývnutím poděkoval.

Gecko byl po Guckym nejstarší myšob v malé kolonii. Rád se vytahoval, hodně se přejídal a byl v podstatě líný. Přestože nebyl ve srovnání s Guckym nikým, ze všech sil se snažil myšoby ovládnout. Gucky ho velkoryse nechal být. Věděl, že kdyby došlo k nejhoršímu, vždycky vyhraje. Skutečná zlá závist mezi myšoby neexistovala, to by neodpovídalo jejich charakteru, ale dalo se to nazvat familiérní rivalitou, která se projevovala drobnými tahanicemi jako mezi sourozenci.

Gecko mluvil dál. Stál rozkročen a opíral se o svůj široký ohon. Vypadal jako živá chlupatá koule.

„Od chvíle, kdy nás zachránil z naší zanikající mateřské planety Tramp a usídlil nás tady, čekáme na příležitost, jak Perrymu Rhodanovi a Pozemšťanům prokázat svůj vděk. Nyní nadešla naše

příležitost. Rhodan a jeho čtyři přátelé jsou pořád ještě pohřešováni. Nevíme, zda vůbec ještě žijí. Sotva byli objeveni, zase je někdo unesl. Tentokrát jsme beze stop. Po celé Galaxii létají lodě Pozemšťanů a pátrají po Rhodanovi. My myšobové nesmíme zůstat stranou!"

„Ano," ozval se do toho Ooch. „Proč vlastně už dávno nejsme na cestě?"

„No právě! To je ono! Byl jsem u admirála flotily USO Tere Astrura a požádal jsem ho, aby mi dal k dispozici loď. Jak je vám známo, odpověděl mi, že to nemůže udělat, protože nejsme vycvičení kosmonauti. Jistě chápete, že to je směšný argument. Prodělal jsem školení a vím jak se taková loď řídí. Kromě toho je stejně všechno automatické. Mnozí z vás už letěli a znají navigaci. Ujistil jsem Astrura, že mám k dispozici zkušené a prvotřídní mužstvo."

„Bravo!" zaječel Wullewull. „Tys1 mu to dal!"

„On mně taky. Ujistil mě, že dostaneme loď, přestavěný člun typu Pulec, když mu zaručíme, že při našem letu neohrozíme lidské životy. Tuhle záruku jsem mu dal."

„A on ti dal tu loď?" zvědavě hlesla Biggy.

Gecko přitakal.

„Jasně! Neohrozíme žádného člověka, ať se stane co se stane. My totiž sebou žádného nevezmeme."

Užasle na něj zírali. Pak se Ooch, Wullewull a další myšobové rozchechtali. Bylo to chichotání a pištění tak pronikavé, že člověk neslyšel vlastní slovo. Vzájemně se poplácávali po ramenou, dělali kotrmelce a chválili Gecka za jeho jedinečnou mazanost.

Gucky se choval zcela klidně. Trik, kterým se Gecko zmocnil člunu, se mu nelíbil. Věděl, jak je nyní nebezpečné létat Galaxií. Od chvíle, co se Rhodan ztratil, se rozpadala všemožná spojení, všichni bojovali proti všem, Země se musela vzdát mnoha základen. Veškerá vesmírná flotila se soustředila kolem Sluneční soustavy a chránila ji před případnými útočníky.

Na druhou stranu... proč by myšobové nemohli vyrazit na pátrání? Disponovali velkolepými schopnostmi!

„Ne, na palubě naší lodi nebude žádný člověk, až odstartujeme!"

zopakoval Gecko a vyhříval se na výsluní náhlé slávy. „Astrur chtěl nejdřív protestovat, když si uvědomil, že jsem ho přelstil, ale pak to vzdal. Dovolil dokonce, abychom si na palubu vzali jako posádku čtyřicet Unithanů. Jak známo, mají vesmírné zkušenosti a jsou spolehliví. Kromě toho budeme mít na palubě ještě deset Willíků.”

To není špatné, pomyslel si Gucky a v duchu zvažoval, jaké šance má tahle smíšená posádka, že najde Rhodana. Nebudou větší ani menší než u jiných posádek. V podstatě šlo hlavně o to, aby myšobové nevysedávali planě na Marsu a nepodlehli komplexům méněcennosti.

Gecko však o žádných takových komplexech zatím v životě neslyšel.

„Přikázal jsem, aby naši loď pojmenovali TRAMP. Já jsem jejím kapitánem, vy jste mužstvo. Mé rozkazy musejí být bez odmlouvání vykonávány, protože mám absolutní rozhodovací právo, jak se na palubu válečné lodi patří.” Nadechl se a udělal významnou pauzu. „My Rhodana najdeme, i kdybychom měli všechna slunce i jejich planety rozebrat na součástky, rozumíte?”

„Nemyslíte, že to bude těžké, ba nemožné...?”

„Myšlení nechtě laskavě na svém veliteli,” hřímal Gecko na všetečného Bokoma, který se hned nato zmenšil o několik centimetrů a zdálo se, že vrůstá do země. „To bylo jenom trefné přirovnání! Samozřejmě, že žádná slunce nebudeme rozebírat a už vůbec ne na součástky. Aha... abych nezapomněl: za několik hodin sem dorazí admirál flotily Tere Astrur na inspekci naší jednotky. Spolu s ním přijedou Unithané a Willyové.”

„Óóó!” zvolal Ooch a rozpačitě si přešlápl z nohy na nohu. „Inspekce? Copak to je? Inspekce?”

„Však uvidíte! Teď nástup! Do pochodového tvaru! Potřebujete si protáhnout ty vaše unavené kosti! Později se pokusíme telekineticky zvednout do vzduchu železnou kouli. Předvedeme to admirálovi... abychom se před ním ukázali. Takže... pochodéééém... vchod! A držet hubu! Vidíte támhleten kopeček se stromem? Kupředu, kdo tam bude první...”

Vyrazili a zmizeli v narudlém písečném oblaku.

Gucky se za nimi chvíli díval, pak se zašklebil. Potom zvažněl, otočil se a pomalu vykročil ke vzdáleným budovám na okraji města. Tam byla umístěna myšobí kolonie. Pounder City s kosmodromy nebylo daleko.

Zbytek cesty teleportoval a materializoval v apartmánu, ve kterém bydlel vždycky když byl na Marsu, litu seděla na posteli a studovala nový módní časopis. Vzhlédla.

„Ti Pozemšťani mají ale starosti. Ve vesmíru se jim hroutí celé Impérium a na Zemi se starají, aby měli nové modely na sezónu.“

„Kdyby byli jiný, možná, že už by tady nebyli,“ odpověděl Gucky a posadil se. „Kdo má malý starosti, lip se vypořádá i s velkejma. Mimochodem, myslím, že dneska padne rozhodnutí. Gecko neví, že jsem Astrurovi promluvil do duše. Ve skutečnosti jsem ho zlomil já, ne Gecko. Za dva tejdny startujeme.“

Litu na něj pohlédla skepticky.

„Bud' upřímný, Gucky - proč vlastně dovolíš, aby ten velkohubý Gecko letěl? Víš přece, že neumí ani pořádně teleportovat.“

„Mám dva tejdny času, abych si s ním potrénoval. Ne, Litu, o to nepůjde. Sebevědomí našich přátel musíme posilovat - nemluvím teď o Geckovi, ten ho má až dost. Myslím ostatní. Proč bych měl hlavní roli hrát vždycky jenom já? Jen ať Gecko ukáže, co v něm je. Možná, že bude úspěšný, pak to bude přínosem pro nás pro všechny. Když nebude úspěšný, bude to blamáž jenom pro něho.“

„Vždyť já jsem ráda, že zůstaneš tady,“ vysvětlovala litu a přivinula se k němu. „Chtěla jsem jen vědět, proč to děláš.“

Usmál se.

„No, kvůli tobě přece taky,“ řekl a objal ji.

Stalo se, jak Gucky řekl: Atlanův zástupce admirál flotily Tere Astrur, původem z Epsalu, tedy obr jako Kors Dantur, se nechal od myšobů přemluvit.

Jeho kolegou z imperiální flotily byl Julian Tifflor. Když mu Astrur vysvětlil, k čemu se rozhodl, Tifflor svažtil čelo a bezděčně se dotkl tikajícího buněčného aktivátoru, který mu propůjčoval věčný život.

Život, který by byl ochoten kdykoliv obětovat, aby zachránil Rhodana. Nikdo však nevěděl, kde Rhodan je.

„Expedice myšobů? No... nevím...”

„Pane, já o tom nepochybuji. Už z psychologických důvodů musím souhlasit. Gucky mě požádal, abych jim vyšel vstříc. Tak uvidíme, co dokážou... co vůbec riskujeme?”

Tifflor na něj pevně pohlédl.

„Co riskujeme? Životy jedenadvaceti myšobů. Je to přinejmenším stejně jako jedenadvacet lidských životů.”

„Tak jsem to nemyslel, pane. Myslím tím, že riziko je stejné jako kdybychom vyslali loď Pozemšťanů. Kromě toho budou na palubě Unithané a Willyové. Na ty je spolehnutí.”

„Co chce Gecko dělat s Willíky?”

„Chce je mít sebou, to je vše, pokud vím. Za určitých okolností mohou být užiteční. Jistě, vypadají jako obří medúzy, ale dokážou na sebe vzít jakoukoliv podobu. Unithané

disponují skvělými vesmírnými zkušenostmi. A co se týče myšobů...”

„Hraččkové. Mají v hlavě jenom samé nesmysly - to jste chtěl říct, Astrure? Hm, je to tak, ale věřím, že je Gucky připravil. Nechtěl jste dnes na Mars?”

„Správně. Pomocí transponderu. Chci se na tu bandu podívat.”

Tifflor přemýšlel.

„Stejně už to nemůžete vzít zpátky. Gucky by mi udělal ze života peklo. Nedivím se, že nechce letět s nimi.”

„Byl to jeho nápad.”

„Aha, nějaký interní souboj mezi ním a Geckem,” řekl Tifflor a usmál se. „No, pro mně za mně... dejte Geckovi nějaký sektor, který není příliš odlehlý. Ať neustále udržuje kontakt s našimi loděmi a nepodniká nic na vlastní pěst.”

„Říct mu to můžu,” zavrčel Astrur. „Až se vrátím z Marsu, podám vám hlášení, pane.”

„Jistě, admirále.”

Tere Astrur opustil hlavní budovu a odebral se k transponderové

stanici. Po nutných formalitách byla přijímací stanice na Marsu informována a přesně ve stanovený čas materializoval na Marsu.

Lod' TRAMP mezitím přistála na kosmodromu v Pounder City. Na palubě bylo třicet Unithanů a deset Willyů. Tím bylo dáno, že rozhodnutí mezitím padlo, přestože Astrur teprve nyní odcházel na inspekci mezi myšoby. Letěl za nimi v kluzáku, ale zbytek cesty šel po svých. Přistál mezi kopečky a vydal se myšoby hledat.

Spatřil několik tmavých bodů a identifikoval je jako myšoby. Dva dřepěli těsně vedle sebe v terénní vlně. Přiblížil se k nim a zastavil se.

Jeden myšob vzhlédl.

„Co je?“ zapištěl nazlobeně. „Vyrušuješ!“

Astrur se zatvářil přísně.

„Co to tady děláte?“

Myšoba - byl to Wullewull - ani nenapadlo použít svých slabých telepatických schopností, takže mu uniklo, kdo ten muž v uniformě je.

„Zprvů ti do toho nic není a za druhý si tady hrajeme na válku.“

„Aha,“ řekl Astrur a zůstával navenek vážný. „Hrajete si na válku. Hezká válka, to tedy ano. Ale lidé...“

„Já nejsem člověk!“ skočil mu do řeči Wullewull, napřímil se a vypnul hrud'. „Zmiz nebo uvidíš. Už jsi někdy letěl? Myslím bez lodi a bez křídel? Můžu ti to dopřát, jestli hned...“

„Wullewulle,“ vyčítavě ho káral Fippi. „K cizincům nesmíš být tak nezdvořilý.“

„Tak ať mě nechá na pokoji,“ kousavě opáčil Wullewull, „nebo mu telekineticky stáhnou kalhoty. Gucky už to jednou udělal a sklidil za to velké úspěch.“

„Ty nejsi Gucky.“

„Zato jsem ale Wullewull,“ odvětil hrdě.

Přes písečnou dunu přibíhal Gecko. Zdálo se, že viděl příchozího a nyní se blížil, aby zachránil, co se dá. Každou chvíli se tu mohla objevit inspekce USO. Musel toho muže vyhnat, pořád se stávalo, že se sem zatoulal někdo z kosmodromu...

Vtom se Gecko zarazil. Poznal Astrura.

Ječivě zapištěl a vydal telepatický rozkaz. Dohodnutý signál

vyvolal překvapený zmatek. Všude se objevovali myšobové a nemotorně přibíhali k němu.

„Nástup!“ ječel Gecko z plna hrdla: „A hezky rychle, miláčkové!“

Tere Astrur se pousmál. Myšobové v pozoru, to byl pohled pro bohy. Gecko je zkontroloval, pak rozkázal: „Vpravo hled!“ a napochodoval před Astrura, aby mu podal hlášení.

„Vesmírná bojová jednotka myšobů při výcviku, pane. Vrchní dozor: admirál Gecko.“

Astrur si předsevzal, že bude tuhle hru hrát až do konce, takže zasalutoval, ale pak zalapal po dechu.

„Admirál...?“

Gecko přikývl a postavil se do pohovu.

„Admirál, pane! Ten titul mi náleží podle služebního zařazení.“

„Jak to?“ vzdychl šéf USO. „Kdo vás jmenoval?“

Gecko se koukal jako nevinátko.

„No přece já, kdo jiný? Nikdo jiný tu nebyl!“

„Vy sám přece nemůžete...!“

„Někdo, kdo velí flotile Pozemšťanů má jakou hodnotu?“

„Admirála, zcela jistě. Ale v tomto případě...“

„Takže když někdo velí všem vesmírným bojovým jednotkám svého národa, je admirálem, že?“

„V určitém slova smyslu s vámi musím souhlasit...“

„Takže případ je jasný,“ znovu ho přerušil Gecko. „Já rozkazuji celé flotile národa myšobů, proto jsem admirálem. Máte snad něco proti logice, kolego?“

Astrur zalapal po dechu. Tuhle inspekci si představoval přece jen trochu jinak. Kdyby to býval tušil, raději by zůstal v hlavním stanu.

„Jmenování musí být ještě potvrzeno,“ záupěl a hledat cestu jak z toho ven. Gucky! Možná, že ten by pomohl. „Já ale nejsem zmocněn. Jenom myšob vás může povýšit, v tomto případě Gucky. Promluvím s ním a...“

„Poručík?“ pohrdavě opáčil Gecko. „Snad nechcete tvrdit, že mě do funkce admirála bude povyšovat obyčejný poručík? Vůbec se s ním nebudu bavit. Já požaduji...“

„Dobrá, zařídím tedy vaše jmenování. Znáte předpisy. Než budou vyřízeny všechny formality, uplynou nejvýš tři nebo čtyři měsíce. Možná, že se váš start nyní tím pádem trochu pozdrží, původně jsem myslel, že poletíte už dnes...”

„Už dnes?" Gecko zahodil veškerou admirálskou důstojnost a radostně vyskočil dva metry do výšky. Dutě přistál na zádech, ale hned se zase posadil a vstal. „Ještě dnes poletíme? Skvělé!"

„Ale co vaše jmenování?"

„Mým lidem je jedno, jestli jsem nebo nejsem jmenován. Hlavně, že dostaneme tu loď. Kde stojí?"

„Ještě okamžik," přibrzdil ho Astrur. „Ještě maličkost. Sliboval jste mi, že budete demonstrovat připravenost jednotky do akce. Zatím jsem jenom viděl, že se vaši myšobové umějí schovat a že dokáží neznámým lidem vynadat. Tím se ale žádná válka nedá vyhrát."

Gecko šlehl pohledem po Wullewullovi, který se bezděčně přikrčil. Pak přikývl.

„Naše hlavní síla spočívá v telekinezi. Táhle naproti leží železná koule. Váží dvacet metrů. Přibližně tolik jako vy, pane, řekl bych. Dávejte pozor, co se s ní stane, když všichni soustředíme své síly. Máte u sebe vysílačku?" Když Astrur přitakal, pokračoval: „Navažte spojení se stanicí na Phobosu. Koule tam za několik minut přistane."

Astrur věděl o báječných schopnostech myšobů, věděl, že dokáží silou myšlenek hýbat hmotou. Přikývl a ustoupil o několik kroků, aby lépe viděl. Gecko přikázal jednotce, aby se usadila do kruhu. Podali si ruce.

Dvě stě metrů od nich se přetěžká železná koule odlepila od země a začala stoupat. Chvilku stoupala, pak zrychlila a najednou zmizela na nebi.

O šest minut později Pohobos hlásil, že koule dorazila.

„Díky," řekl Astrur, zřetelně ohromen. „To stačí. Tímto vám, Gecko, ehm... admirále Gecko, svěřuji velení nad lodí TRAMP a přeji vám i posádce úspěšný let."

Zasalutoval a odcházel.

Následující týden si Gucky vzal admirála Gecka na paškál, cvičil ho a proháněl tak, až Gecko zapomněl, jakou má hodnotu. Rozkazy dostával od Guckyho telepatickou cestou a už po čtyřech dnech teleportoval na pouhé naváděcí impulzy. Po týdnu skočil společně s Guckym na Deimos a zpátky.

„Myslím," spokojeně konstatoval Gucky, „že to stačí. „Musíš nadále pilně trénovat, abys byl dokonalý. Postarej se, aby se z členů tvé jednotky stali lepší telepati, hlavně Ooch, abys měl příjem i na delší vzdálenosti. Ano, pro mně za mně už můžete letět."

Gecko vypnul hrud' a hrdě napochodoval před Guckyho.

„Díky, poručíku," zdůraznil hodnotu s takovou vážností, že Gucky málem vyprskl smíchy. „Všecko zařídím."

„Ještě něco," řekl Gucky a chytil „admirála" za rukáv, když chtěl teleportovat ke kosmodromu. „Dobrá rada mezi přáteli." Ignoroval Geckův užaslý pohled. „Nehovej se vůči svým lidem arogantně - mohli by ti to zazlívát. Nezapomínej, že oni všichni - především myšobové - jsou telekineti. Když budou držet pohromadě, mohli by tě jednoho dne poslat na nekonečnou cestu skrz Mléčnou dráhu. Totéž platí o tvém vztahu k Unithanům. Nehraj si na pána."

„Díky," neochotně zavrčel Gecko a znuděně se podíval na nebe.

„Bud' pro své lidi příkladem," neochvějně pokračoval Gucky. „Každěj ví, že jsi od přírody línej pažravec. Nikdo ti to nemůže zazlívát, protože jsi poslední roky neměl žádnou práci. Sám od sebe jsi fázi nicnedělání ukončil, takže nyní nes následky. Hele, Gecko, neudělej mi vostudu, jasný?!"

„Ještě po mnoha staletích se bude o téhle expedici myšobů vyprávět," sebevědomě předvídal Gecko.

„To je docela dobře možný," přiznal Gucky, „ale rád bych, aby se o tobě mluvilo s úctou a ne pro pobavení."

Gecko změnil téma.

„Ted' skočíme na můstek mé lodi.. honem... soustředit se... zaměřit... myslet na to... a teď..."

Gucky materializoval doprostřed skupinky čtyř myšobů, kteří zaháněli dlouhou chvíli tím, že si dobírali jednoho Unithana.

Unithané pocházeli ze sluneční soustavy Unatha, více než deset tisíc světelných let daleko od Země. Byli velcí asi jako lidé a měli podobnou postavu. Jejich těla byla hranatá a kloubovatá. Kromě dvou paží a dvou nohou měli ještě chobot, dlouhý jako paže, který sloužil k přijímání potravy. Zároveň ho ale mohli používat i jako nástroj. Hlavy měli polokulovité a v nich dvě veliké oči. Hlava seděla bez krku přímo na ramenou a byla jen málo pohyblivá. Hladká, pevná kůže měla světle hnědou barvu. Jejich mateřská planeta soustavy Unatha měla kyslíkovou atmosféru.

Čtyři myšobové právě tahali jednoho Unithana za chobot. Neskutečně dobře se bavili na jeho úkor. Když pak Unithan rozzlobeně zakoulel očima, pustili ho.

Jakmile se objevil Gucky, myšobové se rozprchli do všech stran. Unithan se s díky napřímil.

„Mají rádi žertíky, mrňousové," řekl mírumilovně a zatřepal končetinami. „Jeden se na ně za to ani nemůže zlobit, i když musím přiznat, že už jsem je málem zpohlavkoval."

„Neuškodilo by jim to," kývl Gucky a ohlížel se po Geckovi, který už tam dávno musel být. Nebo že by ne? Že by se nestrefil při teleportaci? „TRAMP odstartuje ještě dnes. Řekni o tom svým lidem."

Unithan zmizel z můstku. Gucky osaměl.

Po deseti vteřinách se Gecko konečně vynořil. Odkášlal si a pokrčil rameny.

„Malý žertík, hihi. Materializoval jsem na palubu nějakého bojového křižníku. Ti tedy zírali, to ti povím. Jeden kadet mě považoval za tebe a postavil se do pozoru. Kdyby býval věděl, že místo poručíka tam byl admirál, změkly by mu kolena."

„Aha, takže žertík. Nebyl to náhodou chybný skok, Gecko, že ne?"

„Jenom myšlenka na něco takového uráží mou admirálskou čest!" vypjal hrud' Gecko.

Gucky se pro sebe zašklebil.

„Tak dobře. TRAMP je uvolněn ke startu. Týden zdržení byl nutnej. Opouštím palubu. Doufám, že budeš mít úspěch, tlouštíku. Kdyby..."

„Admirále!" opravil ho Gecko.

„Tak dobře, tlustej admirále," podvolil se Gucky. „Nebud' lehkomyšlněj a neriskuj. Pokud se TRAMP nevrátí v pořádku a se všemi svými členy posádky na palubě, budeš mít problémy, jasný? Nezapomeň, že naše rasa nesmí vymřít."

Gecko naslouchal s neproniknutelným výrazem ve tváři. Když Gucky skončil, přikývl.

„V zájmu našeho národa na sebe dám pozor. Ale když se rozzlobím, nikdo mě nezastaví. Jestli najdu Rhodanovy únosce nebo vrahy..."

„S těmi vrahy ne tak hrrr. Za hodinu smíš odstartovat. A nezapomeň na moje slova. Ať se ti daří, příteli."

Poplácal Gecka po ramenou, otočil se a zmizel.

Gecko za ním zíral.

Pak zamumlal: „Ještě štěstí, že ty jeho důvěrnosti nikdo neviděl. Mohlo by to zničit moje image. Poručík. . . obyčejný poručík!"

Uplynuly dva týdny.

TRAMP se vzdálila od Země a mířila na galaktický východ. Tady už slunce nebyla tak blízko u sebe jako v centru Galaxie a oblast nebyla řádně probádaná. Byl to region Bluesanů a Gecko to měl brzy pocítit.

Zatím ale ještě ne.

Na palubě TRAMP vládly vskutku zvláštní poměry, hlavně proto, že myšobové považovali celou akci za obrovskou legraci a vítanou změnu. Že se přitom mimo jiné snažili objevit nějakou stopu po Rhodanovi, bylo jasné, protože myšobové plnili i vážné úkoly sice hrou, ale svědomitě. Všechno potřebné spojovali se zábavou. Žádný div, že to na palubě TRAMP připomínalo spíše výletní loď.

Alespoň když byl Gecko mimo dohled.

On sám totiž jako by typickou myšobskou hravost někde ztratil. Vydával se za velmi svědomitého, ale přitom byl v duchu ten největší hračka ze všech. Nadřízeného jenom hrál.

Horší bylo, že hrál smrtelně vážně, takže to od něj nikdo nebral.

Dokonce ani Unithané ne a už vůbec ne Willyové.

Willyové byli ubytováni v přestavěném nákladním prostoru, kde

většinou spali anebo se věnovali svým tajuplným činnostem. Byly to ty nejpodivnější bytosti, jaké si člověk uměl představit. Kdysi to byli strážci a vychovatelé posbiovské plazmy, jejíž původ zůstával nadále neznámý, pak se stali věrnými spojenci lidí. V klidové poloze vypadali jako kaluže a měli zasunutá tykadla i oči na stopkách. S pomocí svých translatorů se dorozuměli každou řečí. Když se dostali do ohrožení, začali divoce rotovat a zavrtávali se i do masivní skály.

Všichni se nazývali Willy - každý se tak jmenoval. Zatímco nic nedělali, Unithané převzali veškeré činnosti. Seděli na můstku a ovládali loď. Měli stálou stráž ve zbraňové centrále a v případě nepřátelského přepadení by dokázali loď během vteřin proměnit v pevnost. Starali se o přísun potravin, o kontrolu pracovních robotů, o všeobecný pořádek na lodi - zkrátka o všechno.

Nad tím vším trůnil Gecko.

Mohli jste se tam s ním setkat všude, zdálo se, že téměř nespí. Jako by chtěl každíčkou vteřinu využít k předvádění své moci. Na každém, koho potkal, se mu něco nelíbilo. Pochodoval po palubě v parádní admirálské uniformě a prováděl inspekce. Prováděl inspekce úplně všude. Život pro něj patrně neměl jiný smysl. Každý na lodi musel vědět, kdo je na ní pánem.

Přirozeně, že to tudíž věděl každý.

Toho dne měl mimořádně vypečený nápad.

Nevydal telepatický rozkaz, ale zapnul interkom, aby informoval posádku o důležité záležitosti. Záleželo mu na tom, aby se i Unithané a Willyové dozvěděli, co chce říct.

„Rozkaz od admirála Gecka pro mužstvo myšobů. Za dvě hodiny se koná uniformovaný nástup na mezipalubě. Kdo nepřijde, musí počítat s trestem. Konec hlášení.”

Spokojeně se uvelebil v křesle a pohlédl na Unithana u ovládacího panelu. Zbron byl První důstojník TRAMP.

„Pořádek musí být,” zapištěl Gecko.

Zbron jenom přikývl.

„Nemám rád zanedbané uniformy,” pokračoval Gecko.

Zbron znovu přikývl a zkoumavě si prohlédl Geckovu uniformu.

Gecko ztrácel trpělivost.

„Požaduji odpověď, slyšíš? Chci slyšet tvoje hlášení...”

Nedořekl. Unithan přerušil své mlčení a spustil. Gecko měl ústa dokořán a nevěřícně naslouchal Unithanově rychlému proudu řeči:

„Gramatické učení interkosmické řeči má stejně pravidel jako u každé jiné rozumné řeči, takže konstatování nelze identifikovat s otázkou. Z toho podle přísné logiky vyplývá, že čistě sémanticky viděno, ode mne nemůže být očekáváno žádné stanovisko. To zaprvé. Zadruhé musím poznamenat, že služební předpisy pozemské flotily jednoznačně zakazují důvěrný styk mezi nadřízenými a podřízenými. Protože jste velitelem této lodi, soudím, že jste mým nadřízeným. V interkosmu je rozdíl mezi oslovením...”

Gecko zalapal po dechu.

„Moment!" zaječel zděšeně. „Musím...”

„Jestli musíte, je to vaše věc," přerušil ho Zbron s ledově chladným sarkasmem. „Nemohu vás zdržovat. Kromě toho bych vás rád upozornil na skutečnost, že označení okamžiku je v této souvislosti nesmyslné, protože označuje zlomek vteřiny, který...”

„Dost!" zaječel Gecko. „Tohle nemůže nikdo vydržet. Mluvíš nesmysly a ještě ke všemu hrozně rychle. Nerozuměl jsem ani slovu!"

„Jsem ochoten vám vše zopakovat," pomaleji řekl Zbron, „ale obávám se, že mi schází čas... musím provést několik korektur letového kurzu...”

„Jistě, jistě," s úlevou ho pobídl Gecko. „Ale proč?"

„Problém je prostý," zadrčel Zbron a ukázal na monitory. „TRAMP letí přímo do sluneční soustavy. Pokud nezměníme kurz, přesně za čtyři hodiny a sedmnáct minut se zřítíme do zdejšího slunce. Protože dosavadní analýzy hovoří o povrchové teplotě pěti tisíc stupňů, nepovažuji za vhodné udržovat dosavadní kurz. Kromě toho se ptám, co bychom tam pohledávali."

Gecko sepnul ruce a zavřel oči. Così zamumlal, jako by se modlil.

„Ano, ano," mumlal a vyšel na chodbu. V tu chvíli se před ním zjevil Wullewull. Šel z kuchyně, získal tam čerstvý chřest.

Gecko se zastavil a zíral na Wullewulla, který se snažil zakrýt

rozpaky a zmizet. V podpaží ukrýval dva plastické pytlíky se zlatožlutou zeleninou.

„Stát!“ hřímal Gecko, když se vzpamatoval z překvapení. „Co to máš?“

Wullewull stál před rozhodnutím, jestli rychle zmizet anebo přiznat porážku. Protože byl Gecko teleporter, rozhodl se zůstat stát.

„Chřest,“ vysvětloval veliteli.

„To vidím!“ křičel Gecko.

Wullewull se zatvářil jako nevinátko.

„Tak proč se ptáš, když to víš?“ chtěl vědět.

Gecko vytušil, že jeho tvrdá výchova nepřináší ovoce. Podřízení ho podvádějí.

„Chci vědět, kdes to vzal. Dávky byly rozděleny už dnes ráno. Jestli jsi snědl všechno naráz...”

„Dal mi to kuchař,“ přerušil ho Wullewull a zašklebil se. Ohlížel se k antigravu. Nejraději by už zmizel.

„Moje uniforma...! Ty máš na sobě moje sako!“

„Viselo tam...” znejistěl Wullewull. „Tak jsem... jsem si... myslel. .. že bych... myslel jsem si...”

„Co sis myslel?!!“

„Že si toho nikdo nevšimne.“

„Kdo? Já?“

„Ne. Kuchař. Považoval mě za velitele.“

Gecko se snažil pochopit, ale Wullewull se prozradil nechtěnými myšlenkami.

„Takže tys podváděl a okradl jsi posádku o drahocenné zásoby potravin. To je zločin, za jaký se platí nejméně deseti dny vězení. Pojď se mnou!“

Postrčil Wullewulla před sebe a odvedl ho do společné místnosti myšobů. Byli tam všichni.

„Poslouchejte mně!“ rozhodl Gecko. „Wullewull provedl špatnost. Úmyslně se vydával za hodnotně vyššího a oklamal kuchaře. Ukradl zásoby potravin. Já...”

„Ale já...”

„Tiše!" zaječel Gecko. „Když mluvím já, ty mlčíš. Konstatuji..."

„Ale já jsem opravdu nechtěl..."

Gecko položil pravou packu Wullewulloví na čenich.

„Dopustil ses ostudného přestupku. Jsi příliš žravý. Naše každodenní dávky nám bohatě stačí. Wullewulle, jako velitel lodi a celé expedice, jako admirál naší flotily tě trestám deseti dny přísného arestu. Máš ještě něco, co bys chtěl říct?"

„Celou dobu se o to snažím," zlostně zalapal po dechu Wullewull a odhodil oba pytlíky s chřestem k posteli. Viděl, jak je Biggy chytla a schovala. „Já jsem se vůbec nesnažil kuchaře oklamat. Čistě náhodou jsem šel kolem kuchyně. Když mě Unithan spatřil, podal mi to jídlo a řekl: Vaše mimořádná denní dávka, veliteli."

Gecko suše polkl.

Ustoupil ke dveřím a sáhl po klice. Packy se mu třáslly.

Wullewull si svlékl uniformu, bez respektu ji hodil po Geckovi a dodal: „Všichni víme, že to je žrout. Měl by dostat deset dní vězení, minimálně!"

Gecko se otočil v otevřených dveřích.

„Za dvě hodiny je nástup v uniformách, nezapomeňte. A ještě něco... ehmm... ode dneška ruším dávky potravinových přidělů. Máme na palubě dost jídla. Nechci, aby se někdo trápil hladu."

Ještě než stačil zavřít dveře, myšobové zvolali jako jeden muž: „A hlavně náš velitel aby neumřel hladu..."

Gecko dělal, že to neslyší. Stáhl se do své kajuty a přemýšlel o nespravedlivosti vesmíru. Chut' na uniformovaný nástup ho hezky rychle přešla. Ale rozkaz je rozkaz, i když ho člověk vydá sám.

Přesně ve stanovený čas se vynořil v kajutě myšobů. Tentokrát teleportoval a musel ke svému úžasu konstatovat, že se veškeré mužstvo povaluje po postelích anebo se dívá na filmy.

Jeho příchod nevyvolal žádné rozpaky.

„Hele," řekl Ooch a otočil se na druhý bok. „Je tady tlust'och!"

„Jo aha, ten praštěnej nápad s apelem, já zapomněl," hlesl Wullewull.

„Taková pitomost," poznamenala mladá myšobka Hemi.

Gecko vypěnil. Zadupal a zařval: „Vstávat a v řad nastoupit! Okamžitě! Obléct si kombinézy a parádní uniformy přehodit přes ruku. Rychle nebo vám ukážu!”

O deset minut později myšobové stáli v pozoru i s uniformami v náručí.

Gecko kolem nich hrdě procházel. U každého se zastavil a hledal nějaké nedostatky na uniformě. Především Wullewullova uniforma byla výrazně zanedbaná. Musel ji mít někde úplně vespod ve skříni, protože byla samá skvrna, jenomže jak začal na Wullewulla křičet, ostatní se smáli a nakonec mu řekli, že má sám na zádech masné skvrny. Jelikož si na záda neviděl, zrozpačitěl a po chvíli rychle opouštěl místnost. Byla to další blamáž.

Unithané měli nevyslovitelná jména a bylo štěstí, že je alespoň uměli napsat.

Zbron byl vystřídán drahým pilotem Brclm. Oba si byli podobní jako vejce vejci. Rovněž Willíci byli jeden jako druhý.

„Něco nového?” zeptal se Brcl.

„Zaměřil jsem velký počet lodí ve velké vzdálenosti, kromě toho i slabý otřes prostora. Žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí, řekl bych, ale raději budeme opatrní. Velitel musí být vždy včas informován.”

„Směr?”

Zbron mu popsal souřadnice. Pak se vystřídali.

Půl hodiny nato se tam objevil Gecko. Už se trochu vzpamatoval. Mlčky se posadil do volného křesla vedle Brcla, zíral na jednotlivé monitory a nakonec řekl:

„Abychom se ještě jednou vrátili k naší debatě, pokud nemáte nic proti, dovolím si poznamenat, že korektury kurzu mohou být prováděny pouze s mým souhlasem. Nemohu trpět, abyste svévolně měnili kurz a narušovali tak mé plány.”

Brcl počastoval malého, tlustého myšoba pohrdavým pohledem.

„Děkuji,” řekl pak.

„He?”

„Poděkoval jsem, veliteli. Chováte se ke mně zdvořileji než

obvykle. Co vám je?"

„Cože...? Nechápu... ?"

„Nevadí. Co se týče změn kurzu, toto je plně v pravomoci službu konajícího pilota. Často ani nebývá čas informovat o tom velitele lodi. V momentální situaci existuje výjimka. Za čtyři nebo pět hodin se dostaneme do blízkosti cizích lodí."

Gecko nadskočil v křesle.

„Jakých cizích lodí?"

Brcl se zatvářil překvapeně.

„Ale, vy to nevíte? Jste velitel anebo si ze mně děláte legraci jako všichni myšobové? Člověk vás od sebe ani nerozliší..."

„Jsem Veloadmirál Gecko. Takže vy naznačujete, že... jsou tady cizí lodě? Mohou nám být nebezpečné?"

Brcl se zatvářil zamyšleně.

„To teď nikdo nedokáže říct, ale budme na to připraveni. Tuto část Galaxie ovládají Bluesané. Jistě si vzpomínáte - mají talířovité hlavy. Je to válečná rasa a nemají rádi Pozemšťany. Radil bych, abychom navázali kontakt s nějakou osamělou lodí a položili její posádce pár otázek..."

„Navázat kontakt? Kdo tady kdy mluvil o nějakém navazování kontaktu?" prskal Gecko. „To tedy ne! Nebudeme s nimi navazovat kontakt. Mají talířovité hlavy a jsou to válečníci. Možná, že bychom je pak museli dokonce zničit a to odporuje mému povaze. Jsem mírumilovný myšob. Změňte kurz tak, abychom se těm cizím lodím vyhnuli."

„Jak si přejete, veliteli."

Gecko cítil, že je najednou pevnější v kramflecích. Bluesané! Museli narazit zrovna na ně! Vtom ho v této souvislosti napadlo ještě něco jiného.

„Co poslední zachycené zprávy? Odkud přišly?"

„Z těžkého křižníku MARS, velitel Furrer. Požadoval souřadnice a slíbil, že se za hodinu znovu ohlásí."

„Jak je to dlouho?"

„Dvě hodiny."

„A? Ozval se?"

„Ne. Kontakt už nebyl znovu navázán. Pravděpodobně pro příliš velkou vzdálenost."

„Dobrá," zamyšlené přikývl myšob.

„Jak prosím?"

„No, myslel jsem . . . dobrá. Je to teď na vás. Jste pilot."

My sob se otočil a vyšel na chodbu. Tentokrát už na nikoho nenarazil.

Brcel se věnoval ovládacímu panelu. Nařídil TRAMP na nový letový kurz. Byl to kurz, který aniž by kdokoli tušil, namířil loď přesně ve směru, kde se zdržovala čtveřice mužů, po které pátrala půlka Galaxie.

Stalo se tak zásluhou myšoba Gecko, ale on o tom samozřejmě nevěděl.

Čtyři hodiny po Geckově debatě s Brclem zazněly po palubě poplašné sirény.

„Ten pitomec!" vyjel Wullewull a pohrozil z postele pěstičkou. „Už ho začínám mít plný zuby. Až se vrátíme, prásknu ho Guckymu."

„Proč?"

„Vyhlásil nám cvičnej polach, ne? Ten vyžranej pytel chlupů nás šikanuje tak, že to prostě není možný!"

„Óóó?" zeptal se Ooch. „Tohle je poplach?"

Wullewull se položil zpátky na záda a zavřel oči. Snažil se neslyšet sirény. Ooch zapnul video. „Snad nás ten rámus nebude rušit dlouho," řekl čtveřici myšobů, kteří se probrali ze spaní.

Sirény však ječely dál a dál. Myšobové si toho nevšimli.

Unithané a Willyové však ano. Ti druzí sice pořád vypadali jako kaluže slizu, ale byli plně soustředěni a připraveni jít do akce. Unithané zaujímal stanoviště. Během pěti minut byl každý na svém místě. Byli na přežití vycvičení. TRAMP připravili k boji a kolem lodi vyvstával energetický ochranný štít.

Když zazněly sirény, Gecko se lekl.

V prvním okamžiku ani nevěděl, kde je. Měl krásný sen. Julian Tifflor ho v něm jmenoval vesmírným admirálem, bylo to hned poté,

co se vrátil se zachráněným Rhodanem a jeho druhy... byl to nádherný triumf... Rhodan osobně ho nazval svým nejlepším přítelem a nabídl mu buněčný aktivátor. Gecko jej však skromně odmítl.

Nádherný sen byl pryč a zůstala jen střízlivá přítomnost a poplach.

Poplach!

Gecko spadl z postele, postavil se na zadní a už chtěl teleportovat, když vtom ho něco napadlo. Nemohl se objevit na můstku jenom v kožichu. Rychle vytáhl ze skříně uniformu a navlékl si ji. Kalhoty si oblékl naruby, ale nevšiml si toho. Příliš spěchal. Pak teprve teleportoval na můstek.

Zbron právě vypínal poplašné zařízení a Gecka si nevšímal. Měl jiné starosti. Na frontálních monitorech se objevily cizí lodě. Už první pohled na ně mu prozrazoval, že to nejsou Bluesané, nýbrž civilizace, se kterou se ještě nikdy nepotkal.

Poznal to podle konstrukce těch lodí.

Nebyly to ani typické kulovité křižníky Arkonidanů nebo Pozemšťanů, ani neforemné doutníky Skokanů či disky Bluesanů. Tyhle cizí lodě připomínaly obří vejce. Letěly ve volné formaci a provázely TRAMP stejnou rychlostí. Reagovaly na každou změnu letového kurzu a když Zbron zvýšil rychlost, lehce se přizpůsobily.

Gecko zíral na monitory, když vtom si uvědomil, že si ho Unithan vůbec nevšímá. Taková drzost!

„Podá mi tu někdo hlášení?“ zaječel do ticha. Navigátor a Brcl nereagovali vůbec. Zbron se jen krátce obrátil, pokrčil rameny a beze slova ukázal na obrazovky. Pak se znovu věnoval svému úkolu a převedl TRAMP na únikový kurz.

„Tak bude to?“ ječel Gecko.

Brcl se ohlédl.

„Nevidíte, že máme práci? Nebo snad chcete velet vy? Prosím, můžete!“

„Nic takového jsem neřekl,“ rychle se bránil Gecko. „Ale jako velitel a Velkoadmirál musím požadovat hlášení o situaci. Co chtějí ti tam venku?“

„Ještě jsme neměli příležitost se jich zeptat,“ odpověděl Brcl.

„Našemu spojařovi neodpovídají. Nemůžte navázat kontakt.“

„Kontakt?“ vyděšeně nadskočil Gecko. „Zbláznili jste se? Nic, žádný kontakt! Rychle pryč odtud! Padáme! Mizíme!“

Zbron zahoupal chobotem.

„Zmizet? Snažíme se o to celou dobu, ale cizinci se nenechají setřást. Kde jsou vlastně vaši my sobové? Ještě jsem po poplachu neviděl ani jednoho.“

Gecko tuhle otázku přeslechl.

„Co takhle přejít na maximální zrychlení? V téhle oblasti skoro nejsou hvězdy a...“

„Už jsme se pokusili. Vejce jsou stejně rychlá jako my. Máme už jenom jedinou šanci, pokud se chceme vyhnout boji: musíme se pokusit zmizet v nějaké sluneční soustavě. Otázkou je, jestli cizinci vůbec chtějí bojovat? Možná, že ani ne.“

„Bohužel to na nich není vidět. Já jsem pro bezpečí. Žádné riziko. Mizíme. Co je to za slunce tam před námi?“

Zbron kývl chobotem k navigátorovi.

Navigátor se jmenoval Vlck. Zorientoval se na přístrojích a řekl: „Nápadně plodná soustava, pokud to tak smím říci. Nejméně čtyřicet planet, pánové. Myslím si, že se tam dokážeme schovat lépe než kdekoliv jinde.“

Zbron tázavě pohlédl na Gecka.

„Takže, Velkoadmirále? Jak zní váš rozkaz?“

Gecko se do úzkých dostal sám. Místo aby přenechal rozhodnutí Unithanům, vmanévroval se do něj a nyní všichni koukali a čekali, co řekne. Šlo o život. Asi ano.

„Pokud ta soustava nabízí víc šancí než volný prostor, tak nás do ní schovejte. Snad to nebude čistě náhodou mateřská soustava těch vajec...“

Zbron přikývl.

„Rozumím, Velkoadmirále. Pokusíme se tedy přistát na některé z planet a pak vypneme pohonné agregáty, abychom ztížili zaměření TRAMP. Pod ochranným štítem budeme v určitém bezpečí.“ Unithan se na chvíli odmlčel a pak dodal: „Na vašem místě bych se postaral o

zbytek posádky, Velkoadmirále."

Gecko nic nenamítal. Byl rád, že vyklouzl ze zapeklité situace. Vytušil, že teď na můstku stejně už nic nezmuže. Zbron rozuměl lodi tisíckrát lépe než on.

„Plně na vás spoléhám," řekl hrdě, vypnul hrud' a odkráčel z můstku.

Bylo to přesně tak jak čekal. Myšobové se povalovali na lůžkách, spali nebo koukali na televizi. Když mezi nimi materializoval, dva nebo tři na něj znuděně pohlédli.

„Zatracená, mizerná bando!" ječel na ně Gecko. „Co si to dovoluujete? Copak jste neslyšeli poplašné sirény?"

Wullewull vzdychl, vypnul video a postavil se před Gecka. Díval se mu do očí, jako by ho ještě v životě neviděl. Pak pochodoval kolem něj a znovu se zastavil.

„Ty mastný skvrny tam pořád eště jsou," řekl.

Gecko zalapal po dechu a ovládl se.

„Do toho ti nic není," konstatoval. „Ty stejně nikdy nebudeš skutečný voják."

„Ty taky ne!"

Gecko na něj užasle zíral.

„Cože? Já jsem... admirál... velkoadmirál!"

„Jsi důstojník. Bašta. Voják nejsi."

„V tom je rozdíl?"

„Jo, protože voják musí poslouchat a důstojník jen mele a nadává."

Gecko ustoupil o krok.

„Typický názor směšného civilisty. I důstojník musí poslouchat, ale jak ty bys to mohl vědět, hlupáku. Kdybych neposlouchal, nikdy bych se nemohl stát důstojníkem."

„Aha? A smím vědět, kdo tu rozkazuje? Jenom ty sám. Posloucháš sám sebe. Ve skutečnosti jsi jedním z nás, ale přeskočilo ti. Pořád samý hloupý cvičení, nástupy, poplachy. Jako kdybysme sami nevěděli, co máme v případě nutnosti dělat! Sám uvidíš, až jednou bude situace kritická, hned budeme připravení. Když to bude potřeba,

budeme TRAMPA bránit třeba proti celému vesmíru!"

„Hm," řekl Gecko, „to nebude nutné. Jedná se nejvýš o dva tucty lodí. Vajíčkovitých lodí, abych byl přesný."

Přišel Ooch a strčil si ruce do kapes.

„Hele, odkdy kladou lodě vejce?"

Gecko najednou věděl, že má v rukou velký trumf a že musí dobře rozehrát. Že si to musí vychutnat.

„Poslouvejte, proč jste nereagovali na poplach?"

„Protože jsme toho měli dost," odvětil Wullewull. „Každý den se tady honíme jako nadmutý. Už toho máme dost."

„To je vzpoura!"

„To je pud sebezáchovy," odsekl Wullewull. „Cos to říkal o vajíčkovitých lodích?"

Gecko si vrazil packy v bok.

„To totiž nebyl cvičný poplach," oznamoval. „Dohnala nás flotila dosud neidentifikovaných lodí a donutila nás k taktickému ústupu. Proto byl vyhlášen poplach. Tak co vy na to?"

Wullewul vyskočil a schoval se pod postel. Pak vystrčil hlavu a zapištěl: „Proč jsi to neřekl hned?"

Ooch se zachoval jinak: „Útok? A to ti máme věřit? Nedělej si z nás srandu, Gecko. My jsme tě prokoukli. Pořád se ti na nás něco nelíbí, honíš nás, nadáváš, ale k čemu? Jenom se vytahuješ! Pořád se vytahuješ! Hej, Wulle! Vylez ven. Co se schovááš?"

Přesně v tu chvíli to zapraskalo v reproduktorech palubního rozhlasu a Zbronův hlas oznamoval: „Informace pro Velkoadmirála Gecka: TRAMP vnikla do neznámé soustavy. Pronásledovatelé zůstali ve volném vesmíru. Vypadá to, jako by měli strach nás následovat. Vaše instrukce?"

Gecko se triumfálně rozhlédl, ale s úžasem zjišťoval, že i Ooch zmizel. Pravděpodobně ležel pod postelí vedle Wullewulla. Ostatní myšobové se tvářili zděšeně.

Gecko zmáčkl tlačítko interkomu.

„Neměnit kurz a nadále se pokoušet setřást cizince. Hned jsem na můstku. Musím tu ještě něco zařídit."

Zbron věděl jak je důležité, aby mužstvo poslouchalo svého velitele a proto potlačil vlastní emoce a řekl:

„V pořádku, pane. Budeme na vás čekat. Pospěšte si, situace je vážná.“

Gecko si vychutnával jeho slova jako delikatesu. Bohužel si to myšobové moc neuvědomovali, protože se báli.

„Tak honem, všichni na svá místa! Oochu, obsadíte observatoř. Úkol zní: najděte vhodnou planetu na které bychom mohli přistát a skrýt se!“

Wullewull vylezl zpod postele.

„Proč se budeme schovávat?“ zapištěl. „Není snad naším úkolem najít Rhodana?“

„Ty nemáš ani tušení, co je to taktika!“ poučoval ho Gecko a dematerializoval, aby teleportoval na můstek.

V tu chvíli se TRAMP děsivě otrásla, byla vyhozena z letové dráhy a řítila se volným pádem proti jedné ze čtyřiceti planet soustavy.

Gecko se na můstku nadechl, aby vydal nějaké nesmyslné rozkazy, když vtom ho popadla neviditelná ruka a mrštila s ním proti dveřím. Přestože čistě instinktivně zmobilizoval své telekinetické ochranné síly, zmírnil svůj náraz do stěny, ale nezabránil mu. Praštil se do hlavy o kovový rám a ztratil vědomí. Bezmocně se zhroutil a zůstal ležet na zemi.

Zbron to viděl, ale zůstal sedět.

Ted' neměl na Gecka čas.

Jeden z vajíčkovitých křižníků zaútočil, to bylo jasné. Snadno prolomil energetický ochranný štít TRAMPA neznámou zbraní a zasáhl myšobí člun v rovníkové oblasti. Vyhodilo je to z dráhy a hned nato se zasaženého člunu zmocnila gravitace nejbližší planety.

Zbronův chobot vzrušením zrudl. Bleskurychle klepal do klávesnice, ale bezúspěšně. Brel znovu vyhlásil poplach. Navigátor Vlck sbíral všechny dosažitelné údaje o planetě, na kterou se TRAMP řítila.

Dveře se otevřely. Na můstek se vpotácela člověku podobná postava. Bylo na ní vidět, že tento tvar udržuje s největší námahou.

Zbron se k ní otočil: „Padáme k nějaké planetě, Willy. Postarej se o velitele.“ Všichni se jmenovali Willy, všichni bez výjimky. „Pokus se ho dostat na ošetřovnu.“

Byl to zvláštní obrázek. Willy změnil tvar a nyní připomínal obří amébu, která se pohybovala po bezpočtu nožek a na zádech nesla bezmocného Gecka. Ležel na Willym jako na pohovce.

Vlck vstal a zavřel dveře.

„Planeta má přibližně velikost Země, kyslíkovou atmosféru, moře a kontinenty, hodně pouští a velké lesní oblasti. Žádná civilizace. Rotace pětadvacet hodin. Teplota u pólů kolem nula stupňů. Mírné klima. Gravitace nula celá devět g.“

Zbron neodpovídal, což mohlo být chápáno jako znamení jeho neskutečně soustředěnosti. V horečnatém spěchu se pokoušel nahodit pohonné agregáty, ale nedařilo se mu. TRAMP se stala vrakem. To byl konec. Nikdo nechápal jak je možné, že hned ji při první střele povolil ochranný energetický štít. Obecně totiž platil za nepřemožitelný.

Konečně se Zbronovi podařilo aktivovat alespoň slabý okruh pohonných agregátů. Vydávaná energie nestačilo k převedení TRAMP na nový kurz, ale aspoň to snížilo jeho rychlost. Alespoň se nemuseli bát tvrdého přistání.

Dveře se znovu otevřely a vstoupil Willy. Nikdo nepoznal, jestli to je stejný Willy jako před chvílí.

„Velitel je v bezvědomí, ale nezemřel.“

„Fajn," řekl Zbron. „Takže nyní se můžeme soustředit na nejdůležitější rozhodnutí bez dlouhých řečí. Přistaneme na planetě. Z nepřátelských lodí už není žádná vidět. Hned po úspěšném zásahu zmizely. Jako by z nás měly strach.“

„Možná neutekly před námi," namítal Vlck. „Možná utekli před obyvateli této planety. Možná to byl jenom varovný výstřel.“

„Prima varování," odsekl Barcl a vzrušeně zamával chobotem.

Willy se zeptal: „Můžu něco udělat pro pohodlí pánů Unithanů? Kdyby mělo dojít k tvrdému dopadu, mohu sloužit jako polštář. Moje struktura vydrží jakýkoliv tlak.“

„Máme už jenom deset minut, Willy. Zůstaň tady, pak uvidíme, co bude potřeba.“ Zbron děkovně přítakal.

Willy se proměnil v nepohlednou hromádku žele a skromně zatekl do kouta.

„Nemám spojení s pozemskou flotilou,“ oznamoval spojový důstojník Stozi. „Museli jsme se propadnout do osamělých končin.“

„Jistě,“ potvrzoval Zbron. „Ale zkoušej to dál.“

Williyové se mezitím rozptýlili po lodi a všude nabízeli své služby. Každého člena posádky uzavřeli do jakési pružné koule, tvořené vlastním tělem.

Pak přišlo čekání.

TRAMP pronikl do nejvyšších vrstev atmosféry a okamžitě zpomalil. Pomocné agregáty podporovaly nedostačující brzdný manévr. Ale loď přece jen letěla na jakési přistávací oběžné dráze.

Na monitorech se rychle pohybovala silně zvětšená krajina. Moře tu byla veliká, kontinenty relativně malé. Vlastně to byly spíše ostrovy, které vyrůstaly z povrchu vodní planety. Svět se tady ze čtyř pětín skládal z vody.

„Aspoň neumřeme žízni,“ konstatoval Vlck.

Po dvou obletech konstatovali, že planeta je neobydlená. Žádná města, žádné ulice, žádný provoz.

„Nikdo nám tam nepomůže,“ hořce poznamenal Brcl.

„Ale ani na nás nezaútočí,“ uklidňoval ho Zbron.

Loď šla ještě níž.

Některé ostrovy byly porostlé samými lesy. Jiné byly zase docela holé a nevypadaly přívětivě. Nikde žádná zvířata.

Ve výšce dvou tisíc metrů pak TRAMP letěla nad oceán a blížila se k dlouhému pobřeží. Rychle ztrácela výšku. Ještě tak deset kilometrů a přistanou.

Dva kilometry od pobřeží už nouzové agregáty nebyly vůbec nic platné, loď se dotkla nejdřív moře, poskakovala po hladině jako oblázek a když narazila na pobřeží, několikrát se překulila, až se zastavila o skály za lesem.

Tam zůstala ležet.

Když se paluba uklidnila, Williové otevřeli kapsle, vytvořené vlastními těly a vypustili myšoby. Dva Unithané byli těžce zraněni, všichni ostatní to naštěstí přežili bez újmy. Od přistání TRAMP uplynulo deset minut.

Jako první věc Zbron zapnul interkom. S úlevou si oddechl, když mu bylo potvrzeno, že je vše v pořádku. Jen ti dva Unithané a Gecko byli v bezvědomí.

Ještě než Zbron mohl vydat nějaké rozkazy, rozletěly se dveře můstku a vstoupil Ooch. Založil ruce na prsou a přísně řekl: „Protože je Velkoadmirál Gecko neschopen služby, mužstvo mě jednohlasně zvolilo za svého velitele. Smím vás požádat o vaše návrhy, co teď?“

Zbron se zhluboka nadechl. Pak tiše řekl: „Pokud na tom trváte, pane my sobe, můžete tu klidně velet. Ale situace je potom obrácená. Jestli tady někdo bude něco navrhopvat, pak jste to vy. Prosím, začněte.“

Ooch na něj zaraženě pohlédl, pak řekl: „Říkejte mi Ooch. Kde vlastně jsme?“

Zbron si uvědomoval, že nemá smysl zápasit s velikášstvím myšobů. Rezignoval a podal hlášení. Ooch ho vyslechl, pak kývl a rozhodl: „Tak dobrá, situace je jasná. Vy se pokusíte opravit člun, zatímco my se postaráme, aby na nás nikdo nezaútočil.“

„Ale říkal jsem přece, že na tomhle světě nikdo nežije...“

„Přesto,“ sebral mu Ooch slovo a velkopansky mávl rukou. „Musíme plnit svou povinnost. Kam bychom to přišli, kdyby si každý dělat, co chce?“

Tohle byl skutečně vlídný svět.

Pět hodin po nouzovém přistání Brcl ujistil členy posádky, že výstup na planetu nebude doprovázen žádnými nepříjemnostmi. Alespoň ne bezprostředními.

Ooch určil Axa a Wullewulla, aby ho při první obhlídce doprovázeli.

Kromě toho s ním šli ještě dva Unithané a jeden Willy.

Vlck a Stози dostali od Zbrona speciální instrukce. V podstatě šlo o to, aby se k Oochovi chovali jako k bláznovi a neodporovali mu.

Willyové nepotřeboval instrukce. Vůči lidem, myšobům a všem ostatním bytostem se chovali vždy s velkou pokorou a poslušností.

Bylo pozdní odpoledne a velké žluté slunce stálo na jihu nad obzorem. Nalevo se zvedal malý ostrov. Nebyl ani dva kilometry od pláže a nebyl delší než pět set metrů. Rostly na něm stromy a na západní straně spadal do moře v podobě skalních útesů.

Napravo a nalevo od lodi začínal les a skrýval v sobě plochý kopec. Z kopce stékal do moře potůček.

Samotná pláž byla asi dvě stě metrů široká, písek jemný a téměř bílý. Břeh byl plochý.

Ooch poslední metry skočil a přistál v měkkém písku. Obrátil se a zamával na ostatní. Willy, který nabral lidskou podobu, se jednoduše roztekl. Wullewull ukázal na moře.

„Půjdu se vykoupat.“

„No nevím,“ varoval ho Stozi. „Netušíme, co se skrývá pod hladinou. Nejdřív se tady musí zastavit naši biologové.“

„Já na ně čekat nebudu,“ paličatě namítal Wullewull, „vždyť se chci jenom smočit.“

Stozi zamával chobotem a řekl Vlckovi: „Není mu pomoci. Asi je hrozně špinavý. Budeme pak muset přemýšlet, jak vytáhnout z moře jeho ostatky.“

Wullewull se tedy nevykoupal.

Došli až k potoku, asi pět set metrů daleko od TRAMP. Zátoka u moře byla prostě nádherná a Ooch se nechal strhnout k téměř moudré poznámce: „Je tu krásně jenom proto, že tady nejsou lidi.“

Stozi dodal: „A nikdo další, koho bychom neznali.“

Za nimi se rozprostíral les. Vypadal neškodně a mírumilovně, ale nikoho nenapadlo do něj vstoupit. Sice byli všichni dokonale vyzbrojeni, ale jistota je jistota.

Vtom se jim ve sluchátkách ozvala TRAMP. Stozi nastavil přístroj na větší hlasitost, aby porozuměl hlášení.

Byl to Gecko.

Jeho hlas zněl ještě slabě, ale obsah jeho slov Oochovi způsobil náhlou bledost.

„To je vzpoura! Okamžitě se vraťte na loď!"

Stozi podal Oochovi mikrofon. Mlčky a trochu škodolibě.

„Ale, Gecko, ty už jsi vzhůru?"

„Ano, to tedy jsem a znovu jsem velitelem. Postavím vás před válečný soud! Vzpoura! Sotva člověk na chvíli zamhouří oči, loď se zřítí. Když chybí zkušené velení..."

„Asi mi brzy praskne chobot," zvolal do toho Zbron a přerušil Geckovu řeč. „Vyjádřete se stručně, Velkoadmirále, nebo vás nechám vypnout."

Z reproduktoru se ozvalo několik neartikulovaných zvuků, pak v něm zapraskalo - a nastalo ticho.

O dvě vteřiny později materializoval Gecko deset metrů před průzkumnou skupinou v písku. Kolem hlavy měl bílý obvaz, ale jinak vypadal nepoškozeně. Kolena se mu trochu třásla, ale před Oochem se zešíroka rozkročil.

„Co tě napadá tady přebírat velení?!"

Ooch vykročil, obpochoďoval Gecka kolem dokola, pak se před ním zastavil, zasalutoval a řekl strohým tónem: „Admirál Ooch tímto předává velení Velkoadmirálovi Geckovi. Žádné mimořádné události."

Gecko lapal po dechu.

Vlck a Stozi mezitím pokračovali v cestě. Stáli na pláži u zátoky a dívali se k ostrovu. Nebe bylo bez mráčku. Vysloveně ráj.

„Je tady nádherně," řekl Vlck.

„Ano, měli jsme štěstí, že jsme vyfasovali právě tuhle planetu."

„Možná, že to na druhé straně bude taky hezké, Stozi.. Jen by mě zajímalo, kde skončily ty vejcovité lodě. Sestřelí nás a zmizí. Něco mi na tom prostě nesedí. Vypadá to, jako by měly strach. Ale ne z nás."

„Možná z někoho, kdo je v téhle soustavě doma."

Opatrně se rozhlíželi na všechny strany. Náhlý strach cizinců musel mít příčinu. A sice nějakou pádnou. Moře, pláž i les byly klidné, zdálo se nepravděpodobné, že by odtud mohlo hrozit nějaké nebezpečí. Pokud nějaké hrozilo, pak jen ze strany velkohubého myšoba Gecka, který právě říkal:

„Vracím se na loď, abych se tam postaral o pořádek. Oochu, ty mi budeš zodpovídat, že do odpoledne zjistíte, jestli tu někde je inteligentní život.“

„Och, ty chceš jít pryč,“ zeptal se Ooch, ale už mluvil do vzduchu. Gecko zmizel. „Ten zbabělec! Má strach, že by tady mohl zakopnout o ještěrku. Takže pojďme. Myslím, že se podíváme do lesa. Později si vezmeme kluzák a zaletíme nad hory, abychom měli lepší rozhled.“

Vykročili.

Les se ukázal být jako světlý a snadno průchozí. Nikde žádné křoví nebo polámané stromy, které by překážely. Stromy rostly daleko od sebe, měly bohaté koruny a připomínaly palmy. Nahoře v korunách visely velké plody.

Vtom se Ooch zastavil. Wullewull do něj vrazil a začal strašlivě klít.

„Nemůžeš dávat bacha, křivonožko?“

Ooch se třásl jako osika.

„Tam. Vpředu někdo je,“ hlesl. Chlupy na zádech se mu zježily.

„Kde?“ zeptal se Wullewull. „Nestraš!“

„Nestraším, tam opravdu někdo byl. Jasně jsem ho viděl. Mezi stromy tam vpředu.“

„Jak vypadal?“ zeptal se Stozi.

Ooch zvedl krátké packy a nakreslil před sebe do vzduchu nesmyslnou siluetu. „Asi takhle nějak.“

Stozi uznale přitakal.

„Tak teď už to víme přesně. Nemohl bys ho ale trochu lip popsat? Třeba jsi se spletl.“

Ooch přicupital k Willymu. „Klidně si jděte dál, jestli chcete. Já zůstanu. Třeba to je nějaká příšera, vypadalo to tak. Bylo to velké, strašné a nebezpečné.“

„Možná motýl,“ vážně podotkl Wullewull. „První dojem bývá děsivý.“

Willy se proměnil v kaluž a nabral podobu lesní země. Vytrčil několik nohou a vytvořil deset nebo patnáct očí na stopkách, které zíraly jako hlavně zbraní ve směru k domnělému protivníkovi.

„Podívám se," řekl Willy.

„Bud' opatrný," poprosil ho Ooch. „Budeme tě ještě potřebovat."

Willy neodpovídal a pomalu se sunul kupředu k místu, které označil Ooch. Ostatní se za ním dívali se smíšenými pocity. Willy šikovně uhnul stromům a pak drahnou dobu prohledával okolí. Když se vrátil, oznámil, že tam nic není.

„Ooch se zmýlil."

„Já to viděl!" zůstal Ooch při svém tvrzení.

„Ano," zabručel Stozi, „strašáka."

V tu chvíli se ozvala TRAMP.

Zbron řekl stručně a jasně: „Hej, expedice, okamžitě se vraťte zpátky.

Viděli jsme strašidlo!"

Zbron byl dostatečně duchapřítomný, aby zapnul videozáznam. „Strašidlo" bylo na záznamu vidět se všemi podrobnostmi.

„Jasně! Jo!" nadšeně volal Ooch. „Tohleto jsem taky viděl ! Takže jsem se nesplet!"

Gecko po něm zlostně šlehl pohledem.

„I kdyby! Stejně nevíme, co to je!"

Mělo to humanoidní tvary, ale propouštělo to světlo a bylo to téměř bílé. Stromy za tím bylo rozmazaně vidět.

„Není to z pevné hmoty," vysvětloval Brcl tichým hlasem. „Možná to je z plynu."

„Nemyslím," ozval se Zbron. „Možná je to druh zrcadlení."

„Zrcadlení? Zrcadlení čeho?" zavrtěl Brcl chobotem. „To považuji za vyloučené."

Gecko se na palubě lodi cítil bezpečně. Kromě toho si věřil, že by dokázal teleportací utéct před každým strašidlem.

„Ať je to co je to, však my zjistíme, o co se jedná. Každopádně je teď jasné, že jsme se spletli v původní domněnce. Tato planeta je totiž obydlená."

„Dokud nás nechají na pokoji, budou pokračovat všechny opravárenské práce na lodi," řekl Zbron. „Musíme TRAMP co

nejrychleji připravit ke startu."

„Pořád jen opakuje, co jsem už dávno nařídil," kousavě poznamenal Gecko. „Popožněte své lidi, ať si pospíší. Já se mezitím postarám, aby na nás nikdo nezaútočil."

„A jak to chcete udělat?"

„Vyšlu druhou expedici. Dostane za úkol toho cizince zajmout, abychom jej mohli vyslýchat."

„Proč nejdeš sám?" zeptal se Ooch a schoval se za Wullewulla.

„Půjdem všichni," statečně odpověděl Gecko, „samozřejmě kromě děvčat."

„Nikdo nemusí nikam chodit," navrhoval Zbron. „Opravíme pohonné agregáty a zmizíme. Cizinec nás nemusí zajímat. Když na lodi zapneme ochranný energetický štít, nedostane se na nás."

Gecko se zamračil.

„Takže vy si myslíte, že máme strach? Dokážeme vám pravý opak. Už jsme si poradili s jinými záležitostmi. Kromě toho nevěřím na duchy. Basta!"

„Basta!" zachvěl se Wullewull.

Zbron se pořád díval na monitor. Tu cizí bytost zachytili jenom na pár vteřin, ale stálo to za to. Mezi stromy se najednou vznášelo něco bělostného a vyhýbalo se to kmenům. Pak to bylo najednou zřetelnější. Bylo to dva metry vysoké a velmi tenké. Vypadalo to jako postava v závoji. Ale pod závojem žádná postava nebyla. Vlastně to byl jenom závoj... a najednou zmizel.

„Obávám se," podotkl Zbron, „že nám energetické zbraně v tomto případě nebudou k ničemu."

Gecko bezděčně sáhl k opasku.

„Proč? Jehlové paprskomety jsou zaručeně smrtící."

„Jistě, ale jenom u organických bytostí a jiných pevných hmot. Tamto ale není organická bytost ani pevná hmota. Je to něco... jiného. Chovám určitou domněnku."

„Poslouchám," zamumlal Gecko.

„Myslím, že to je jenom projekce."

„Projekce?"

„Ano."

„Tak dobře, pak budeme muset najít toho, kdo ji promítá!"

Tentokrát si vzali kluzák. Dva Willyové se ztvarovali do podoby měkkého polštáře. Gecko se posadil vedle Stoziho, který pilotoval, pak vzlétli. Kroužili nad ostrovem, ale nic neobjevovali. Voda v moři byla průzračně jasná, ale neviděli v ní žádné ryby. Ooch se v duchu těšil, že si přece jen zaplave. Letěli několik kilometrů na západ a vrátili se na břeh. Pláž byla prázdná.

„Podíváme se na tu horu," navrhl Stozí. „Bude odtud dobrý výhled. Kromě toho duchové rádi žijí na osamělých vrcholcích."

Geckem to trhlo, ale nic nenamítal.

Přistáli a jeden za druhým lezli z kluzáku. Výhled na moře byl tak krásný, že hned zapomněli na strašidla. Tou nádherou barev a harmonií oči přecházely. Byl to ráj. Tohle musela být rajska planeta.

Ooch najednou poznamenal do všeobecného ticha: „Cítím něco... řekl bych... že myšlenkové impulzy. Cítíte je taky? Je to slabé... jako by se někdo snažil s námi navázat telepatický kontakt."

Gecko zašeptal, protože se soustředil na teleportační útěk: „Duchové - jsou telepati. Já to věděl!"

„Tiše!" zlostně ho okřikl Ooch. „Rušíš. Jsou to přátelské myšlenky. Nic špatného... nemáme mít strach..."

„Určitě past," zachvěl se Wullewull a podíval se ke kluzáku, že kterého právě vytékali oba Willyové. Pomalu a váhavě se blížili, jako by věřili nebezpečí.

Ooch ukázal k protějším okrajům návrší.

„Tam!" řekl.

Stozí i myšob se prudce ohlédli a zírali na pět nebo šest splývajících postav, které se vznášely několik centimetrů nad zemí. Byly průhledné a bezbarvé. Nehlučně se blížily, až se zastavily deset metrů od expedice.

Zlomem vteřiny předtím Gecko zděšeně zapištěl a dematerializoval. Pomocí teleportace se přenesl do bezpečí a svou jednotku nechal na holičkách.

„Posera," ulevil si Ooch, aniž by uhýbal před myšlenkovým proudem, který k němu pronikal. Podobně jako Gecko se zachovali i Willyové: zavrtali se do skály.

„Rozumíte jim?" zeptal se Ooch zbylých přítomných.

Někteří myšobové přitakávali, jiní se tvářili pochybovačně. Stozí pokrčil rameny a čekal. Nejraději by Zbrona informoval o událostech pomocí vysílačky, ale neopovažoval se pohnout. Ooch jasně a zřetelně zachytil myšlenkové impulzy.

„Ať jste kdokoli a ať přicházíte odkudkoli, nebojte se nás. My víme, že náš zjev je pro každou bytost neobvyklým zážitkem, ale neděsíme vás záměrně. Dejte znamení, jestli nám rozumíte."

Oochovi vstávaly chlupy na hřbetě, ale odpověděl.

„Rozumíme vám," řekl nahlas.

„Dobrá, pak je možné navázat kontakt. Jste inteligentní, to nám ulehčuje náš úkol. Zřítíli jste se se svou lodí, jak jsme viděli. Chceme vám pomoci, abyste mohli znovu vzlétnout."

„Proč?" vyhrkl Ooch.

„Proč ne? Tohle je jeden z našich světů. Rekreujeme se tady a chceme mír a klid. Proto si přejeme, abyste odešli. Je to pochopitelné?"

„Jakmile opravíme závadu, odletíme. Spokojeni?"

„Ano. Odkud přicházíte?"

„Jsme z jiné části Galaxie. Podnikáme výzkumnou cestu a náhodou jsme byli napadeni a sestřeleni cizími loděmi. To je vše."

„Věříme vám. Jak vypadaly ty cizí lodě?"

Ooch popsal vejcovité lodě. Odpověď „duchů" ho zaskočila: „Lovci... to se dalo čekat. My jim říkáme Lovci, protože se stále snaží nás lovit. Bojí se nás a chtějí za každou cenu zjistit, jestli se nás bát musejí. Dejte si na ně pozor, až poletíte pryč. Jsou nebezpeční."

„Dáme. Smím se taky na něco zeptat?"

„Jistě?"

„Kdo jste? Co myslíte tím, že se na téhle planetě rekreujete? Bydlíte na jiné?"

„Otázka dokazuje, že jsi inteligentní. Tvé otázky budou

zodpovězeny, ale ne nyní. Tvůj tlustý přítel se vrátí se zbraněmi. Bude nás chtít zabít, i když to není možné. Ale jeho pokus by narušil komunikaci. Přijdeme dnes v noci na loď. Tam se všechno dozvíte."

„Na naši loď?" vrtěl Ooch hlavou. „Ale tam se nedostanete! Máme energetický ochranný štít!"

„To pro nás není překážka. Uvidíme se později!"

Přestože se slunce klonilo k obzoru rychle, čas plynul hlemýždím tempem. Zhruba kolem desáté večer začalo na palubě TRAMP strašit.

Nejhůř to zasáhlo Gecka, protože když se odpoledne vrátil na kopec a chtěl střílet, protože tvrdil, že neutekl, ale odskočil si pro zbraně, Ooch si z něj udělal legraci a řekl mu, že ho cizinci přijdou večer sežrat.

Gecko sice navenek předstíral, že se nebojí, ale večer ho po palubě honil běs v duši. Sotva utekl před první temnou předtuchou, materializoval mezi Willíky. Ti byli rozplácnutí na podlaze a vzájemně se dotýkali tykadly, jako vždycky, když se snažili navázat telepatický kontakt. A jejich místnost byla plná strašidel! Nacházela se úplně všude. A povídala si s Willíky: Impulzy byly natolik silné, že jim rozuměl i vyděšený Gecko. Protože pochopil, že chovají mírumilovné úmysly, zůstal.

A nelitoval.

Té noci se Gecko a jeho mužstvo dozvěděli vše o průhledných cizincích. Vysvětlení bylo stejně prosté jako překvapivé.

Na 27. planetě soustavy existovala civilizace Snílků. Svým zevnějškem se podobali dvoumetrovým hubeným Arasům, ale nebyli ani s nimi ani s Arkonidany spřízněni. Byli přesvědčeni, že vznikli na své planetě a měli své vlastní náboženství, které jim nedovolovalo vesmírné cesty v pravém slova smyslu. Jejich civilizace by na tomto stupni vývoje už dávno neměla potíže se stavbou vesmírných lodí, ale náboženství to prostě zakazovalo. Těla nesměla opustit planetu.

Tak nebylo divu, že jednoho dne vynalezli stroj na sny. Technici přelstili kazatele, kteří bránili tělu, ale duši ne.

Stroj na sny odděloval duši od těla, které pak zůstalo na mateřské

planetě. Ve speciálně určených budovách polehávala zdánlivě mrtvá těla Snílků. Protože mateřská planeta hrozila přelidněním, kazatelé nakonec souhlasili s možností vycestování duše. A tak se stalo, že se polovina populace nacházela stále na cestách. Druhá polovina se starala o zachování rodu.

Všechny planety soustavy byly pro návštěvu Snílků vhodné. „Duchové“ nebyli nijak závislí na podmínkách a mohli existovat všude. I ve vesmíru. Dávali však přednost krásným planetám.

„Přirozeně, že neprožíváme sny,“ vysvětlovali telepaticky, „nýbrž řízenou skutečnost. Existujeme vědomě jako bytosti bez těla. Až uplyne naše lhůta, vrátíme se domů do svých těl a budeme se věnovat svým povinnostem do té doby, než na nás zase přijde řada. Je to báječný způsob existence a my si žádný jiný nepřejeme.“

Myšobové chtěli však znát i podrobnosti o Lovcích, kteří je sestřelili.

„Lovci jsou zvláštní druh. Pocházejí ze sousední sluneční soustavy a jsou velmi válečnický založení. Mají šest končetin a v hlavě ostré kleště. Svými loděmi přepadají mírumilovné světy a zotročují si je. Zatím jsme byli ušetřeni, protože se nás bojí. Ale až se jednoho dne dozvědí, že nemáme obranu a že jsme neškodní, bude to znamenat náš konec. Do dnešního dne se potkali pouze s námi, netělesnými Snílký. Považují nás za zlé duchy a prchají před námi. Proto se naší soustavě vyhýbají. Za své životy vděčíme pouze jejich strachu.“

Zbron horečnatě přemýšlel.

„Co bude, až odstartujeme? Lovci na nás budou čekat?“

„Pravděpodobně, pokud si nebudou myslet, že jste zahynuli.“

„Na téhle lodi máme silné zbraně, přesto jsme byli zasaženi a zřítili jsme se. Prostřelili i náš neprůstřelný ochranný štít...“

„Mají silné zbraně, které neznáme. Nám nemohou ublížit, ale vám ano. Až budete odlétat z této soustavy, mějte se na pozoru, Lovci jsou všude kolem. Číhají, jestli nepoletíme na nějaké lodi jako tělesní. Viděli, že sem vlétla loď. Budou ji považovat za naši loď.“

„Dobrá,“ kývl Gecko. „Musíme jim proklouznout. Naším hlavním úkolem je hledat Rhodana a ne bojovat s nějakými ošklivými

potvorami. Vy nám můžete pomoci?" zeptal se Snílků.

„Můžeme je dokonce zahnat," ujišťovali ho.

To Gecka uklidnilo. Netušil však, že existují sliby, které nelze dodržet.

Následující dva dny byly nejkrásnější dny z celé dosavadní cesty. Měli klid, protože věděli, že Snílci střeží, toulali se po lese a váleli se na pláži, potkávali průhledné postavy a povídali si s nimi.

Ooch a Wullewull se konečně dostali k vytouženému koupání. Pod vodou sice nenarazili na žádné průhledné bytosti, zato však na podivně tvarované živé tvory, kteří před nimi prchali do podmořských úkrytů.

Unithan Stozi se mezitím pokoušel navázat spojení s nějakou pozemskou lodí. V hypervysílačce sice občas zachytil slabé signály, které bezesporu pocházely z lodi Pozemšťanů, ale nikdy nedostal odpověď, když tím směrem vysílal. Buď bylo něco s vysílačkou anebo byla vzdálenost příliš veliká.

A pak, třetího dne, přistála loď Lovců.

Vynořila se na nebi tak náhle a nečekaně, že ani Snílci nestačili své nové spojence varovat. TRAMP ležela bezmocně a odevzdaně na kraji lesa. Cizí loď dosedla pět set metrů od TRAMP a namířila na ni své zbraně.

Zbron zareagoval jak nejrychleji dokázal. Ve zbraňové centrále byla obsazena paprsková děla. Ale Zbron nevydával rozkaz k palbě. Teď to nemělo smysl. Bylo příliš pozdě.

Willyové se zahrabali do písku. Kdyby Lovci zničili TRAMP, Williové by to přežili. Myšobové byli všichni venku. Nestačili se včas vrátit na palubu. Tam zůstali jen Unithané.

Vejcovitá loď byla šedesát metrů dlouhá a téměř třicet metrů široká. Všechny výstupy zůstaly zavřené, jenom nejružnější antény a skryté kamery pracovaly.

Gecko ležel na zemi a nehýbal se. Spolu se sedmi dalšími myšoby se právě vraceli z procházky lesem, když přistála cizí loď. Byli od ní vzdáleni asi dvě stě metrů,

„Musíme do lodě," zašeptal Axo a vytřeštěnýma očima zíral na TRAMP. „Průhlední nás nechali ve štychu."

„I oni byli zaskočení," odpovídal Gecko. „Nemohli nás varovat... pozor... tam vpředu se něco hýbe. U lodi!"

Myslel vejcovitou loď.

Otevírala se v ní kulatá okna. Cizinci se dívali na TRAMP. Gecka a myšobů si nevšimli.

„Ani hnout," rozkázal Gecko.

„Jestli vyjdou ven, aspoň uvidíme jak vypadají."

„Já to snad ani nechci vědět," hlesl Axo a zahrabal se hlouběji do písku. „Ať si vypadají jak chtějí."

„Vzpamatuj se!" zapištěl Gecko a zašilhal k vejcovité lodi. Cizinci začínali vystupovat.

Vypadali jako hmyz. Jejich útočná kusadla byla už na pohled vražedná. Kráčeli vzprímeně, měli dvě nohy a čtyři ruce. Tváře ani nebylo možné rozpoznat, možná ani žádné neměli.

Jeden za druhým vylézali z lodi. Jako by se nebáli TRAMP, nijak se nekryli. Někteří nesli dlouhé lesklé předměty, které Gecko identifikoval jako zbraně.

Z lodi vyšlo nejméně dvacet cizinců a jejich cílem byla očividně TRAMP. Jeden cizinec gestikuloval a vydával rozkazy. Obklíčili TRAMP a pomalu se k ní blížili.

Gecko se díval na vejcovitou loď. Její vstup zůstával otevřený.

„Nechali tam stráže?"

Axo zašeptal: „Byli by blázni, kdyby ne."

„Podívám se," statečně oznámil Gecko a potlačil veškerý strach. „Vteleportuju dovnitř a zjistím to. Pokud tam nejsou stráže, přijdete za mnou. Získáme jejich loď."

„To je přece nesmysl," hlesl Bokom. „Určitě tam nějaké stráže nechali! Co budeš dělat, když tě zajmou?"

„Vyřídím je!" řekl Gecko, ale v duchu se sám sebe lekl.

„Támhle..." vyjeveně vypískla Biggy. „Ooch a Wullewull!"

Gecko ji zamáčkł zpátky do úkrytu. „Zůstaň ležet! Ani se nehňte! Za chvíli se vrátím. Axo, přebíráš velení!"

Než mohl Bokom cokoliv namítnout, Gecko dematerializoval.

Vynořil se do normálního prostoru ani ne pět metrů od obou nadšených plavců a až po krk byl ve vodě. Neměl vodu moc rád, ale teď si nemohl vybírat.

„Kryjte se!“ křikl na Oocha s Wullewullem, kteří nechápavě zírali na cizí loď. Její posádku nemohli odtud vidět, protože tahle část pláže byla o kousek výše položena. „Honem, přikrčte se, ať vás nevidí!“

„Co je?“ naivně se divil Wullewull. „Co blbneš?“

Gecko lezl z vody a klepal se zimou. „Koukejte se schovat. Lovci opustili svou loď a chtějí se podívat do TRAMP. Poskytli nám příležitost vstoupit do jejich lodi a sebrat jim ji...“

„To je přece utopie,“ přerušil ho Ooch.

„Bez odvahy není vítězství!“ zlobil se Gecko. „Teď společně s vámi teleportuji do cizí lodi. Musíme...“

„Co vlastně chceš?“ zalpal po dechu Wullewull. „Na mně zapomeň! Já nikam neteleportuju!“

Chtěl plavat pryč, ale Ooch ho popadl za krk. „Tady zůstaneš, srabe. - Takže co máme udělat, Gecko? Vysvětli nám to.“

Gecko vysvětloval. Mluvil rychle. Ve vodě se mu nelíbilo. „Dobře, skočíme tam,“ kývl Ooch. „Co budeme dělat, když nás tam načapá jedna z těch včelek?“

„To nejsou včelky...“

„Tak třeba mravenci nebo škorpióni, každopádně hmyz. Takže co budeme dělat?“

„Zmlátíme ho!“ navrhoval Wullewull.

Gecko se na něj podíval s lítostí, pak přikývl. „Správně! Zbijeme ho a sebereme mu zbraň. Pak se zmocníme jejich lodi.“

Ooch dodal: „Zní to prostě. Hlavně aby to taky tak jednoduchý bylo.“

„Gucky bude zírat!“ zasníl se Gecko.

Ooch vzdychl. „Ty jsi vážně hroznej chlap, Gecko. Tak na co ještě čekáme?“

Gecko chytil oba myšoby za packy. Měl sice málo zkušeností s masovou teleportací, ale nouze jej nyní nutila se o ni pokusit...

Rematerializovali na palubě lodi cizinců jen půl metru nad hladkým, tvrdým povrchem oválné haly, jejíž stěny byly zaplněny neznámými přístroji a monitory. Gecko přistál tvrdě na zadnici a pustil své dva druhy.

„Au - moje noha!" zavrčel Ooch a posadil se.

Jen Wullewull přistál na nohou. Místnost byla až na myšoby prázdná. Od stropu svítilo šeré světlo. Kromě sotva slyšitelného bzučení tam bylo ticho.

Gecko vstal a naslouchal do všech směrů.

„Myšlenkové impulzy," zašeptal Ooch a chytil Wullewulla za packu. „Zachycuju je. Docela jasně. Na lodi někdo je. A blíží se sem, Gecko, musíme zmizet, než..."

Ani ne tři metry od nich se rozestoupila stěna.

Pohled na cizince vyděsil myšoby tak, že se nemohli hnout. Strnule zírali na příchozí. Dvoumetrovi obři měli metalicky lesklou pancéřovanou kůži, která vypadala velmi odolně. Nahoře na hlavě jim vibrovala dvě jemná tykadla se zpevněnými konci. Pod nimi byla dvě pevná, ostrá kusadla. Oči se třpytily chladně a hrozivě. Jejich těla byla hubená a v pase velmi tenká. Možná, že právě tam byli nejzranitelnější. Čtyři pětiprsté ruce prozrazovaly, že budou šikovné.

Cizinci byli vetřelci na svém můstku také zaskočení. Zarazili se a tím pádem udělali první chybu. Druhou chybou bylo, že malé chlupáče podcenili a třetí, že začali přemýšlet. Jejich impulzy byly tak silné, že jim rozuměli i Gecko a Wullewullem.

Chytíme je živé.

Jsou neškodní.

Tak honem - na co se čeká?

Gecko u protivníků neviděl zbraně a to mu dodalo sílu. Ustoupil o krok a stáhl své druhy sebou. Pro nejhorší případ tu zbývala ještě teleportace, ale příležitost byla příliš vhodná na akci, než aby utíkali.

I hmyzí bytosti viděly, že je protivník neozbrojen. Hádankou pro ně zůstávalo, jak se prckové dostali na palubu. Proto je chtěli chytit živé.

„Považují nás za neškodné," rychle řekl Gecko. „Nechme je tedy při tom. Pravděpodobně telepaticky zachytí, co vám teď říkám, ale není to

jisté. Nebraňte se. Já teleportuju na TRAMP a budu varovat Zbrona."

Wullewull se Geckovy packy nepouštěl.

„Ty už nás v tom zase chceš nechat?"

„Za pár minut jsem zpátky, jen klid."

„A supervčelky nás mezitím sežerou, co? Ne, já nechci..."

Ooch se pustil Geckovy packy a vykročil proti cizincům. Promluvil přímo k nim: „Rozumíte mi? Kývněte hlavami, jestli ano."

Hmyzí bytosti se nehnuly.

Ooch řekl: „Mají jinou vlnovou délku příjmu. Nerozumí nám, Gecko. Rychle, skoč si na TRAMP pro paprskomet. My to chvíli vydržíme. Ale ať jsi do deseti vteřin zpátky, protože jinak za nic neručím."

Oba hmyzí muži mezitím ustupovali zpátky ke dveřím. Sice se myšobů nebáli, ale nechtěli ani zbytečně riskovat.

Geckova teleportace se podařila. Materializoval na můstku mezi Unithany, kteří se připravovali na boj s hmyzími muži. Pod stropem se vznášelo několik Snílků, kteří díky své bezhmotnosti nemohli zakročít.

„Tady jsi!" zavolal Zbron na Gecka. „A kde máš ostatní?"

Gecko se nejdřív zadíval na monitory. Lovci postupovali. Pravděpodobné plně spoléhali na palebnou sílu své lodi.

„Ooch s Wullewullem jsou na palubě nepřátelské lodi. Dej mi svůj paprskomet, Zbrone. Rychle! Musím se vrátit!"

„Tady je... ještě něco, nechci zbytečně prolévat krev..."

„Bez sentimentu, příteli," varoval ho Gecko. „Oni jsou nebezpeční. Střílejte na ně, jestli začnou být drzí."

„Oni utečou, jakmile se objeví Snílci. Čekárně jen, až se octnou blíž."

Gecko přikývl a soustředil se na skok. Přesně v tu chvíli se na jednom monitoru objevil navigátor Vlck a osm nebo devět myšobů. Podnikli procházku k hoře a nyní se vraceli. Bylo vidět, že si povídají a nevšímají si okolí. Loudali se po pláži a neviděli ani loď Lovců, přestože se jasně rýsovala za písečnou vlnou.

Lovci si jich ale všimli. Polovina se jich oddělila a nabrala kurz

proti Vlčkovi a myšobům.

„Musím jim pomoci," zapištěl Gecko a ztratil všechn strach z cizinců. „Vezměte je pod palbu!"

Než mohl Zbron odpovědět, myšob dematerializoval. Gecko tentokrát přistál téměř přesně, ani ne dva metry od Vlcka.

„K zemi! Kryjte se!" zvolal a padl na břicho do písku. „Byli jsme přepadeni, copak to nevidíte, hlupáci!"

Dvoumetrový Vlck byl ztělesněním klidu a tak se zprvu jen divil, proč se myšobové zahrabávají do písku, když však i on spatřil Lovce, padl k zemi a snažil se o totéž. Překulil se na bok, aby byl blíž Geckovi. Myšob svíral těžkou energetickou pistolí a mířil na Lovce.

„Tím je nezastavíš, Gecko. Teleportuj na TRAMP a přines zbraně. Jiná možnost není..."

„Ještě moment," zavrčel Gecko. „Támhle přicházejí Snílci."

Najednou tu byli. Byly jich celé stovky a přicházeli ze všech směrů. Zrychlovali, aby to vypadalo, že útočí na hmyzí muže. Byl to jenom klam, protože jim nemohli fyzicky ublížit ale někteří to přehnali, vlétli mezi Lovce a bili kolem sebe průhlednými cáry...

Lovci byli zprvu vylekáni, ale když zjistili, že jim „duchové" nemohou nic udělat, uvědomili si, že je mohou docela klidně ignorovat.

A aniž by se o Snílky dál starali, znovu se zformovali a pochodovali dál proti Vlčkovi, Geckovi a myšobům, vzdáleným ani ne dvě stě metrů.

Gecko dál nečekal. Vtiskl svou zbraň Vlčkovi do dlaně a teleportoval za frontu Lovců. Nevšimli si ho, tak se rozběhl, vyskočil a vrazil hlavou do pasu hmyzího muže, který mu byl nejblíž - do toho tenkého pasu, který Gecko považoval za nejzranitelnější.

A stalo se nečekané:

Hmyzí muž se v pase zlomil, horní polovina těla dopadla na zem zvlášť, spodní taky spadla a rozlomený Lovec byl mrtev.

Gucky popadl zbraň, kterou Lovec upustil, a teleportoval zpátky k Vlčkovi.

„Viděls to?" hlesl bez dechu.

„Mám oči. Jak je to možné?“

„Jejich Achillova pata. Jejich slabina. Vrazit do nich a zlomit je.“

Vlck to nijak nekomentoval. Pozoroval Lovce, kteří se zastavili a zahleděli se na padlého druha. Museli si myslet, že to zavinili Snílci, protože zahájili palbu proti nim. Ztráceli tak čas i municí.

Gecko podal Vlckovi ukořistěnou zbraň.

„Jdu za ostatními. Ooch a Wullewull jsou na nepřátelské lodi. Přivedu je.“

Gecko dematerializoval.

Nyní už se hmyzích bytostí nebál. Lehké vítězství podpořilo jeho odvahy. Byl přesvědčen, že dokáže vyřadit celou armádu křehkých hmyzáků.

Druhý skok ho dostal k Oochovi a Wullewullovi.

„Musíme se pokusit poškodit jejich loď,“ navrhoval. „S těmi venku si Vlck se Zbronem snadno poradí.“

„Vždyť je to úplně cizí loď,“ vrtěl hlavou Ooch. „Jediné, co můžeme, je donutit posádku, aby s lodí odstartovala a zmizela.“

Než se mohl Gecko rozhodnout, znovu se otevřely dveře můstku a vešlo pět Lovců. Tentokrát byli ozbrojeni a mířili na myšoby. Jejich myšlenkové impulzy byly jasně zaměřeny na zabíjení.

Ooch byl nejlepší telepat, proto se pokusil navázat kontakt. „Nejsme ozbrojeni,“ řekl nahlas a zesílil myšlenkové impulzy. „Rozumíme vám, tak vy byste mohli rozumět nám. Proč jste nás napadli? Co jsme vám udělali?“

Lovci na něj zírali. Pak přece jen odpověděli. Odpověděli němě, jenom telepaticky.

Je toto vaše soustava?

„Ne, ale vaše také ne. Napadli jste nás venku ve vesmíru. Museli jsme nouzově přistát. Teď jste zas tady a útočíte na nás. Proč?“

Odpověď byla krátká a jednoznačná.

Protože my útočíme na každého.

„Tak to jste lupiči a necivilizovaná rasa, která neuznává rovnoprávnost inteligentních bytostí. Jednoho dne narazíte na silnějšího protivníka, který vás vyhladí.“

Nikdo není silnější.

„Že nikdo není silnější?" rozzlobil se Gecko, v očích se mu zajiskřilo, rozpažil a skočil. Jednoho protivníka zasáhl do pasu hlavou, druhé dva pažemi. Všichni tři se zlomili a padli na podlahu. Ani nehlesli.

Zbývající dva Lovci byli tak užaslí, že je Ooch bez námitek odzbrojil. Ve zlomku vteřiny se situace otočila.

„Tak a teď alou," přikázal Gecko. „K přístrojům. Nastartujte loď!"
Máme nastartovat?

„Vida jak dobře si rozumíme...! Jo, nastartovat! Možná, že pak dostanete rozum!"

Wullewull se držel v pozadí. Na jeho gusto ta záležitost proběhla moc rychle a jednoduše. Vítězství bylo příliš lehké. Na lodi se musely nacházet ještě desítky dalších hmyzáků...

Gecko si nedělal hlavu. Pro něj bylo nejdůležitější, aby děla téhle lodi přestala mířit na TRAMP. Všechno ostatní mu bylo fuk.

Jeden Lovec přistoupil k ovládacímu panelu. Zaváhal, pak bleskurychle na něco sáhl.

A právě ta jeho rychlost přiměla Gecka, aby zbystřil. Na monitoru se ukázalo, co Lovec provedl: těsně vedle TRAMP prolétl namodralý energetický paprsek!

Zbron na to ihned zareagoval a loď Lovců od něj dostala několik těžkých zásahů. Paluba se otřásla, až Wullewul upadl. I Ooch se zapotácel, ale vtom ho sevřely pevné paže a ke krku se nebezpečně blížila ostrá, silná kusadla...

Ooch na nic nečekal, ohnul ruku a loktem praštil útočníka do pasu. Sevření povolilo, útočník se rozpadl na dva kusy a bylo po něm.

Pak se ale loď odlepila od země. Poslední Lovec se snažil zabít Gecka, ale Ooch mu skočil do pasu a rázem ho taky navždy vyřadil z boje.

Zrychlení lodi vzrostlo stejně jako přetížení, které způsobilo, že všichni tři myšobové ztratili vědomí.

Loď cizinců se nikým neřízena řítí do vesmíru.

Zbron byl výsledkem svého protiútoků více než překvapen. Sotva

nepřítele zasáhl, vejcovitá loď nastartovala a ulétla. Vysazenou jednotku nechala na planetě. Nyní by bylo jednoduché ty Lovce zneškodnit, ale to Zbron nechtěl. Musel zjistit, proč cizí loď tak najednou uprchlá. Vůbec ho nenapadlo, že by za to mohli myšobové. Než však stačil vydat rozkazy, z písku se začali nořit Willyové. Nabrali podobu disků nebo starých gramofonových desek a začaly se točit jako na gramofonu. Stále zrychlovali a blížili se k Lovcům. Byl to fantastický a děsivý pohled zároveň.

Lovci pochopili, že jim hrozí nebezpečí, ale přesto udělali další závažnou chybu. Mysleli si, že mají zase co dělat s „duchy“ a že jim duchové neublíží. Bohužel se spletli. Nebyli to duchové, byli to Willíci.

To se Lovcům stalo osudným.

Výsledkem krátkého boje byl děsivý. Více než polovina Lovců se zlomila v pase a zemřela. Zbytek zahájil proti Willíkům palbu, ale nebylo to nic plátno.

Willíci byli nemilosrdní.

Když všechno skončilo, přestali rotovat a klesli do písku. Aniž by se starali o mrtvé hmyzáky, pomalu tekli zpátky k palubě TRAMP. Dokázali, že na expedici nejsou zbytečně.

Vlck přihlížel jejich útoku se zděšením, ale nemohl jim v tom zabránit.

Axo vylezl z díry.

„Kde je Gecko?“ zeptal se.

Vlck na něj překvapeně pohlédl.

„On není s vámi? Chtěl přece...“

Vlck se zarazil. Nechtěl Gecko na palubu lodi cizinců, aby zachránil dva své druhy?

„Honem!“ přikázal. „Zpátky na TRAMP. Obávám se, že tady něco nevyšlo. Pospěšte si laskavě!“

Zbron byl stejně bezradný jako Vlck a ostatní. TRAMP mohla vzlétnout nejdříve za dva dny. Gecko, Ooch a Wullewull byli pryč.

Zaměřovači sice našli poškozenou vejcovitou loď a ukázali ji i na obrazovkách, jenomže přitom hlásili:

„Stále zrychluje. Kurz neznámý, ale ve směru do slunce. Rychlost momentálně asi osmadvacet kilometrů za vteřinu. Vypadá to, že ji nikdo neřídí.“

„Co tím chceš říct?“

„Kurz je nesmyslný, ale Lovci nejsou hlupáci. Už by ho dávno změnili. Pokud takhle poletí dál, za hodinu se zřítí do slunce.“

Axo zaúpěl: „S Geckem na palubě! A Wullewull! A Ooch!“

Biggy přicupitala ke Zbronovi a vzala ho za ruku.

„Musíš něco podniknout, Zbrone. Oni nesmějí zemřít - ani Gecko ne! Sice na nás byl někdy ošklivý, ale nemyslel to zle! Je to náš velitel a bez něj...“

„Může si za to sám,“ odvětil Zbron, ale rychle dodal: „To ale neznamená, že nic nepodnikneme. Jenomže nevím, co.. Kluzák tu loď nedožene. Z Lovců už žádný nežije... kdybychom aspoň měli teleportera...“

„Gecko je teleporter!“

„Příliš slabý teleporter. Teď už se nezachrání.“

Zbron pokrčil rameny. Nemohl nic dělat. S bezvýraznou tváří přikázal mužstvu, aby pokračovalo v opravě lodi. Za dva dny musí TRAMP odstartovat.

A přesně v tu chvíli z lodi zmizeli Snílci.

Když se Wullewull probral, pořád ještě cítil děsivé přetížení, které ho zbavilo vědomí. Jeho tělo si ale už na olověnou tíhu zvykalo. Pomalu otevíral oči a pokoušel si vzpomenout, co se stalo.

Pět hmyzáků... útok, náhlý start lodi.

Napřímil se.

Pod ovládacím panelem se pohnul Gecko. Ooch ležel mezi přelomenými Lovci. Wullewullovi se velmi ulevilo, když si uvědomil, že jeho druzi žijí. Opatrně lezl po čtyřech ke Geckovi.

„Hej . . . vstávat! Nejvyšší čas ! Veze nás to bůhvíkam!“

Gecko otevřel oči a podíval se na Wullewulla. Pomalu se mu rozsvítilo. Prudce se napřímil, pak ostře hvízdal.

„Kde to jsme?“

Při startu se automaticky rozzářily pozorovací monitory nad

ovládacím panelem. Ukazovaly, co je kolem lodi.

Osmnáctá planeta soustavy byla velká už jen jako pěst. Musela být milióny kilometrů daleko. V čelním monitoru plálo slunce.

Gecko chvíli přemýšlel. Pak řekl: „Řekl bych, že jsme na palubě sami. Přetížení zřejmě všechny hmyzáky zabilo, víme přece jak jsou křehcí. Velcí válečníci... přitom je člověk zabije jako mouchu. Možná, že právě proto jsou tak bojovní, že jsou snadno zranitelní. Vrazi vinou komplexu méněcennosti. Nebyli by první."

„Umíš s tou lodí zacházet, Gecko?"

Gecko dlouze pohlédl na Oocha, pak zavrtěl hlavou.

„Bohužel ne. Nejsem technik. Jsem jenom velitel."

„Jako velitel bys ale měl..." začal Wullewull, pak se však odmlčel.

Gecko mezitím došel k ovládacímu panelu. Dotkl se páky, kterou pohnul Lovec, aby nastartoval. Stáhl ji zpátky.

Myšobové se rázem octli ve stavu beztlíže.

Lod' volně plula vesmírem bez pohonu, ve volném pádu do slunce. Směr se nezměnil.

Ooch visel pod stropem. Kolem se vznášely rozlomené pozůstatky Lovců. Odkopával je.

Gecko se tvářil rozpačitě.

„Sám bych to asi dokázal, ale s vámi dvěma to bude horší. Jestli se spletu a dematerializujeme ve volném vesmíru..."

„Co takhle telekinetický blok?" zeptal se Wullewull. „Bylo by přece možné změnit kurz letu lodi - telekinetický. Přece už jsme takhle dokázali docela jiné věci!"

„To je fakt," přiznal Gecko. „Ale to jsme neseděli v lodi, se kterou bychom měli pohnout. To nepůjde. Ale protože už nemáme zrychlení, chvíli potrvá než se dostaneme do bezprostředního nebezpečí. TRAMP by nás mohla dohnat."

Než k tomu mohl někdo něco říct, zničehonic se na můstku objevily mlžné cáry Snílků. Prostoupili solidními stěnami, poletovali rozlehlým můstkem a formovali se.

Ooch dokázal zachytit jejich myšlenkové impulzy.

Vraťte se než bude pozdě! Lod' se blíží ke slunci!

„Tak nám pomozte, my ji neumíme řídit!"

Jedna z průhledných bytostí se snesla níž. Vznášela se nad ovládacím panelem a říkala:

S těmito loděmi jsme často létali. Páky vedle startovací páky určují kurz. Nad ní je brzdný mechanismus. Orientační monitory pracují automaticky...

Gecko chápal rychleji než sám čekal. Brzy zahájil manévr obrátu lodi a namířil si to k osmnácté planetě, malé už jenom jako vlašský ořech. Ale teď se rychle zvětšovala.

„Přistání se mi určitě nepovede," konstatoval Gecko. „Zbytek cesty téleportujeme. Až uvidím TRAMP, nebude to problém."

Ale tak jednoduché to nebylo.

Když se s lodí octli nad planetou, skočili. Loď se zřítila na noční straně do moře a myšobové rematerializovali na nějakém ostrově, přičemž nevěděli, jestli to je ostrov, kde leží TRAMP.

„Tak," řekl Gecko a vrazil si ruce v bok. „Teď se asi kousek projdeme."

„Jak jste se tak rychle dostali zpátky?" divil se Zbron, kterému se po návratu trojice myšobů velmi ulevilo, i když to nedával najevo. „Je přece temná noc!"

„Orientovali jsme se podle hvězd," pyšně zapištěl Wullewull dřív než mohl Gecko odpovědět.

„Aha, podle hvězd. . . tady ale skoro žádné nejsou..."

„To nám bylo jedno," odsekl Wullewull. „Řídili jsme se podle těch, co jsou vidět."

„Fajn, fajn," uznale pokyvoval hlavou Brcl.. „Dobrý výkon. Gucky se bude divit."

Gecko si mezitím zjišťoval, kdy bude loď schopna letu.

„Za třicet hodin jsme hotovi," oznamoval Zbron výsledek debaty se svými techniky. „Pak budeme moci odstartovat. Nejvyšší čas opustit tuhle planetu. Velice by mě zajímala sociální struktura Snílků, ale teď pospícháme. Možná se sem někdy vrátíme..."

„Doufejme, že Lovci mezitím nezjistí, jak jsou Snílci neškodní. Byl by to jejich konec," vážně poznamenal Gecko.

Zbron zavrtěl hlavou.

„Naše setkání s Lovci má svoje dobré stránky. Zničili jsme jim jednu loď. Lovci to budou připisovat Snílkům a budou se jich bát víc než dřív. Myslím, že se do budoucna téhle soustavy sakramentsky vyhnou.“

Gecko se pyšně nadmul v křesle, i když už byl tak unavený, že mu víčka padala.

„Splnili jsme důležitou misi,“ konstatoval a vyskočil na nohy. „Jdu se vyspat, Zbrone. Zítra mě čeká těžký den.“

Zbron na něj překvapeně pohlédl.

„Těžký den? Jak to? “

Gecko otevřel dveře.

„Musím doprovodit Oocha a Wullewulla. Půjdeme si zaplavat a trochu se potápět v moři. Objevili tam polointeligentní kraby, se kterými bych se chtěl spojit. Možná se od nich něco naučíme.“

„To jistě,“ přikývl Zbron a zašklebil se.

Gecko si ho nedůvěřivě prohlížel.

„Ty nemáš nic proti?“

„Nemám, Gecko. Každý se může od kohokoliv druhého něco naučit. A krabi se umějí včas stáhnout do bezpečí. Nikdy nestrkají nos do cizích záležitostí. Jsou chytrí a...“

Přestal.

Už pár vteřin byl na můstku sám.

Téměř sám.

Něžně přikryl spícího Wullewulla,

který usnul a tiše si pro sebe pištěl, protože ve snu vydával rozkazy imaginární armádě myšobů.

Clark Darlton EXPEDICE MYŠOBŮ

Edice Perry Rhodan, sv. 189

Z německého originálu Die Expedition der Mausibiber, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH

v Rastattu roku 1986, přeložil Jaroslav Kuťák.

Vydal jako svou tisící osmistou osmdesátou osmou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s.. Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném

odá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku

)ředplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,

administrace vývozu tisku, Hvožd'anská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel/Fax 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč